

HELP! Ik heb de loterij gewonnen

*Voor Linda; omdat je nooit gegaan bent,
En voor Chris; omdat je bent gebleven.*

HELP!

Ik heb de loterij gewonnen

Gijs Jansen

Eerste proefoplage

Uitgegeven door: Denkwatjewilt *therapeutische trainingen*

Copyright © 2011, Gijs Jansen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband, elektronisch of op welke andere wijze ook en evenmin in een retrieval systeem worden opgeslagen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoewel dit boek zorgvuldig is samengesteld, aanvaarden schrijver noch uitgever enige aansprakelijkheid voor schade ontstaan door eventuele fouten en/of onvolkomenheden in dit boek.

Inhoud

Proloog	8
1. Waar ik was	11
2. Supersint	50
3. Voor wat, hoort wat	69
4. Vriendschap is...	84
5. Thailand	100
6. De storm na de stilte	110
7. Nu mis ik jou	121
8. Boom plant bos	136
Verantwoording	159
Van dezelfde auteur	162
Over de auteur	170

*'Life is what happens to you while you're busy making
other plans.'*

(John Lennon)

Proloog

Ik was zoekende, in zo'n fase waarin het leven niet levert wat ze belooft. Vooruitgang, bloei en groeiend begrip waren de illusies waaraan ik mij probeerde vast te grijpen. 'Over een paar jaar heb je geen financiële zorgen meer, heb je vast wel weer een leuke relatie, en valt alles alsnog op zijn plek.' Ik hoor het mezelf al jaren hardop zeggen.

Technici noemen het de Pre-midlife crisis. Je vraagt je af of de weg die je hebt ingeslagen wel echt de goede is, en of je wel het volledige rendement uit je leven haalt. Je piekert over waar je over vijf jaar wilt staan, en wat je allemaal aan de wereld terug zou willen geven.

Het crisisgedeelte is dat je op geen van deze vragen een concreet antwoord weet te geven. Je bent van de veilige wal van je opvoeding en studie afgesprongen

en zwemt nu op open zee, driftig op zoek naar een schip. Maar wat nu als je voor altijd blijft zwemmen? Wat als de wereld toch plat blijkt te zijn en je uiteindelijk met schip en al van de rand afdondert? Ik was net tweeëndertig geworden, had een flitsende start van mijn carrière en alles wat de hemel gooien kon.

Toch lukte het mij maar niet om volwassen te worden. Iedereen om mij heen had dat vaste, geregelde leven en die serieuze Frons tussen zijn ogen. Deze Frons begeleidde de steeds saaier wordende anekdotes over afsteekroutes naar het werk, reorganisaties binnen het bedrijf en gezeik met de hypotheekrente-aftrek. Ik zag iedereen om me heen dus serieus zijn, en ik snapte er helemaal niets van. Zelf was ik enkel in staat tot baldadigheid; flauwe grappen maken, slapen, drinken, en lachen om morgen. Omdat ik geen idee had wat er morgen zou gaan gebeuren. Omdat ik geen flauw benul had van waar ik naartoe wilde.

En binnen die totale twijfel over mezelf en de wereld ging ik op zoek naar meer betekenis. Ik ging reizen,

was buitensporig veel alleen en had bedacht om een soort spooktocht in mijn eigen ziel uit te gaan zetten, door al mijn angsten en deprimerende gedachten actief te gaan onderzoeken.

En toen viel de bom en kwam het leven de boel ineens vrolijk van me overnemen. Alsof je je roeibootje aan het prepareren bent, terwijl er achter in je rug ineens een enorme tsunami opduikt. Het leven, het toeval en het lot hadden kennelijk hele andere plannen met mij.

Waar ik was

Niemand in de stad. Ik zie overal mensen, maar niemand die ik ken. Nu ken ik ook niet zoveel mensen, maar toch. Kan iemand niet heel even het fatsoen opbrengen om zijn hoofd uit het raam te steken en te roepen: 'Hee jij daar, hoe is het? Hoe was je dag?'

Goed dat je dat vraagt trouwens. Ik zal het je vertellen. Deze dag was namelijk beslissend voor de rest van mijn leven. Ik loop door de stad met het gevoel van iemand die 10 jaar in Australië is geweest. Al het oude vertrouwde moet eerst weer helemaal opnieuw wennen, en dat terwijl ik hier vanmorgen nog liep; onderweg naar het onwerkelijke. En nu ik terug ben voelt alles wat zo vertrouwd was ineens heel raar, anders en zelfs een beetje kil. Ik moet blij zijn, ik heb

er alleen maar redenen toe. En toch loop ik hier niet op mijn gemak, en niet met het geluk dat deze situatie zo verdient.

Een kleine week eerder wist ik nog precies waar ik was. Je hebt van die momenten die zó heftig zijn dat je jaren later zelfs nog weet welke kleur ogen het barmeisje in kwestie had. Blauw-grijs waren ze. Ik kende haar, voor zover je barmeisjes kunt kennen. Ik wist dat ze humor had, en zelfspot; misschien wel de meest verfijnde vorm van humor. Wat haar vooral zo leuk maakte was haar echtheid. Je zag wie ze wel en niet mocht. Ze had geen Amerikaans neptietengezicht. Als ik binnen kwam zag ik haar ogen goedkeurend knikken. Nu ben ik dan ook een rustige, vaste klant die altijd fooi geeft. Als je zelf in de horeca hebt gewerkt snap je het belang van de aanwezigheid van rustige vaste klanten. Dat zijn een soort stille vennoten die in geval van ruzies of gezeik zonder aarzeling bijspringen. Bovendien geven die klanten je op gezette tijden een 'Jezus, wat een eikel-blik'.

Sommige mensen gedragen zich te opzichte van horecapersoneel namelijk als hondsdolle opgefokte

bavianen. 'Ik proef wasmiddel in m'n glas pop, haal even een nieuw biertje voor me wil je', zegt een van de bavianen dan, terwijl zijn glas overigens al voor meer dan tweederde leeg is. Hij kijkt haar niet eens aan, de schoft. Alsof mijn barmeisje een soort *walking fridge* met afstandsbediening is.

Vaak kijkt ze op dat soort momenten even naar mij, en dat is hét moment voor de 'Jezus, wat een eikel-blik'. Indirect zegt die blik dat ik bereid ben om dat stuk aangespoeld wrakhout met een ploertendoder te bewerken als hij haar ook maar met één vinger durft aan te raken. En die bevestiging is genoeg voor haar om vriendelijk te kunnen blijven.

Ze loopt voorbij aan mijn tafeltje en zegt: 'Bij sommige mensen zijn ze gewoon echt vergeten om de hersens erin te stoppen'. Ze knipoogt en ik val even stil. Ik zie ineens het beeld voor me van een lopende band in de hemel, waarbij engeltjes druk bezig zijn om mensen in elkaar te zetten. Om 17:00 klokt iedereen uit en ziet één van de engeltjes dat er nog een stel hersens in een doos in de hoek ligt. 'Maar we hadden toch 46 lijven en dus ook 46 stel hersens?', is uiteraard meteen de

discussie. Er wordt geteld en inderdaad: 46 lijven zijn vertrokken naar moeder aarde. 'Kut kut kut hoe moet dat nu?', hoor ik de engelen schelden. 'Hij is al weg, we kunnen de hersens moeilijk nabezorgen', zegt de altijd pragmatische engel Egbert, die verantwoordelijk is voor de recycling en distributie van mensen van, en naar de aarde. 'Wat zal de baas er van vinden?', zegt de lijkbleke verantwoordelijke hoofdevakkenvuller. 'Niets', zegt Egbert, terwijl hij het stel hersens oppakt en in de groene container gooit.

En dat soort mensen komt dus vervolgens in *mijn* kroeg. Een stamkroeg voelt een beetje als eigendom. Als een zootje mongoloïde dispuutsdebielen (studenten) besluit om een borrel te organiseren in mijn kroeg, dan ben ik bijna helemaal beledigd dat ze dat van tevoren niet even met mij overlegd hebben. Dan staan er ineens bordjes met 'Gereserveerd' op *mijn* tafels, wordt de muziek ineens veel harder gezet dan *ik* dat gewend ben, en loopt iedereen me ineens in de weg als ik naar *mijn* wc moet.

Al met al was het een zaterdagavond zoals zovelen. De voorbode van een lange, gure winter stond begin

september alweer in mijn nek te hijgen. De voordeur van de kroeg was alweer gesloten, en de rokers zaten alweer kleumend onder de warmtelampen op het terras. Ik keek naar de groepen flirtende feestgangers en werd bevangen door een Louis van Gaal achtig 'ben ik nu zo oud, of zijn jullie nu zo jong'-gevoel. Eigenlijk deed ik al lang niet meer zo raar als toen. Bij zo'n beetje alles had ik een been there, done that gevoel. Dit kwam vooral doordat ik alles inderdaad al een keer gedaan had. Ik was tijdens mijn studie een behoorlijk vies ventje, al zeg ik het zelf. Ik weet nog dat ik een keer tijdens college tussen 6 bloedmooie vrouwen zat, en dat ik me na tien minuten besepte dat ik met alle zes de vrouwen het bed een keer gedeeld had. En om heel eerlijk te zijn vond ik dat toen fantastisch. Vervolgens heb ik de rest van dat college mijmerend gebruik gemaakt van mijn pornografische geheugen. Slecht zijn is heerlijk zolang je er mee wegkomt. Onze oerhersen willen alleen maar zuipen, vreten, neuken en slapen. Toegeven aan die verlangens geeft een enorm carnavalgevoel, zonder dat je je daarvoor compleet infantiel hoeft te gedragen en totaal achterlijk hoeft te kleden.

Maar als je eenmaal overal aan, in en op gezeten hebt, dan verveelt het oppervlakkige nogal snel. Dan wil je meer dan alleen een shot erkenning. Dan ga je zoeken naar meer intellectuele bevrediging. Dit kan door middel van een lekkere vette discussie, een slim potje schaken of een inhoudelijk gesprek met een mooie vrouw. Vroeger had ik nooit inhoudelijke gesprekken met mooie vrouwen en bazelde ik er maar wat op los. Ik was dan vooral de tijd aan het vullen tussen de eerste begroeting en het moment waarop het zoenen, flikflooien en smeerkezen kon beginnen. De vrouwen in kwestie speelden dit spel overigens schaaamteloos mee. Het ging in mijn studententijd overal over, behalve over de inhoud.

De eerste keer dat ik een inhoudelijk gesprek voerde met een mooie vrouw was totaal per ongeluk. Soms heb je dat, dat je even niet alert bent als man, en wordt meegetrokken in iets dat echt ergens over gaat. De vrouw in kwestie werd daardoor vrij snel 'een vriendin', wat vrij vertaald 'wij gaan dus nooit neuken' betekent. Ik dacht toen van die fout te kunnen leren, maar weinig bleek minder waar.

Gelukkig had ik hem altijd. Hem was mijn beste vriend Chris. Onze vriendschap bestond uit het geven van antwoorden. Wij konden elkaar uitleggen hoe wijzelf en het leven in elkaar zaten. Bovendien deelden we elkaars haat/liefde verhouding ten opzichte van zo'n beetje alles wat bestond. Zoals altijd zaten we als rustige, vaste klanten de week door te nemen, om uiteindelijk zoals altijd te concluderen dat we Het Leven Begrepen. De gelovigen hadden God als illusie, wij hadden Begrip. Wij wilden alles begrijpen, ter bestrijding van ons gevoel van zinloosheid. Sommige dingen begrepen we zelfs veel te goed, waardoor we beseften dat het niet altijd slim is om alles te willen begrijpen.

Die avond waren wij het unaniem eens over een aantal zaken. Zo vonden wij dat de meeste mensen verplicht een geluidsdemper op hun mond geschroefd moesten krijgen, en dat Alle Vrouwen Gek waren. Meestal compenseerden we dit idee vervolgens door onbereikbare vrouwen enorm op te hemelen. Zo vonden we dat het meisje uit de LU reclame het mooist was omdat ze altijd zo belachelijk lief leek, en

concludeerde ik dat geen enkele vrouw zo heerlijk stabiel was als mijn huidige ex.

Eigenlijk waren we gewoon een stel puberale brabbelaars die er gewoon helemaal niets van begrepen. Ons barmeisje zei ooit dat ze ons zo 'aandoenlijk' vond. Haar oprechte lach gaf dat woord toen een erg lekker gevoel mee, maar nu ik er los van die lach over nadenk, beseft ik wat ze eigenlijk bedoelde. Wij waren wereldvreemden.

Op het moment dat ik dit idee aan Chris wil voorleggen, kruipt er ineens een vreemd geluid in mijn oren. Langzaam, van zacht naar steeds harder, herken ik de *knight rider ringtone*, en begin ik wanstaltig gënant te giebelen. Een diepe herinnering aan de naar afro-achtige proporties neigende krullenbol van David Hasselhoff omarmt me. De gevoelsreferentie aan de onverwoestbare pianozwarte beschermengel KIT vertelt me precies wat mijn hart bedoelt.

Onbekend nummer, dus gezeik. Onbekende nummers moet je eigenlijk nooit opnemen. Of het is je werk, of de belastingdienst, of een stalker. Bier maakt mij echter impulsief en voor ik het weet heb ik op de groene knop gedrukt.

'Dag meneer Jansen, u spreekt met Lisa van de Lotto!' Lisa van de Lotto. Alsof de ouders bij de geboorte al wisten dat hun dochter uiteindelijk bij dat gele ballenbedrijf zou gaan werken. De Lotto belt mij soms, of misschien bellen ze vaker, maar neem ik meestal niet op. Het opgefokte ingestudeerde ik-moet-vrolijk-en-leuk-overkomen-toontje herken ik uit duizenden. Door zo'n klinische klanttevredenheidstraining lijkt het gedrag van telemarketiers als twee druppels water op dat van een psychiatrisch patiënt. Altijd moet je als klant eerst door dat infantiele prietpraatje heen van *wij zijn zo blij met u als klant, en wist u dat we al die goede doelen steunen en hoe dankbaar de kindjes in Kongo zijn met uw bijdrage?* Lisa kwam echter direct ter zake.

'Ik heb de eer om u te mogen vertellen dat u de Lotto jackpot hebt gewonnen. Meneer Jansen, dit is geen grap. U hebt zojuist 35 miljoen euro gewonnen!'

Ik hang op. 'Wie was dat?', vraagt Chris. 'Één of andere trut die zich op zaterdagavond verveelt', zeg ik.

De telefoon gaat direct weer over. Ik begin al agressief te worden. Ik neem op en begin gelijk met mijn afpoeierpraatje: 'Hee Lisa, ik heb hier echt geen zin in. Ik zit lekker bier te drinken met mijn beste vriend, en ik snap dat je eenzaam bent en dat je je verveelt, maar laten we het hier verder bij houden.'

Ik hoor een lach. Die idiote borderliner begint gewoon nog te lachen ook. Ik hang op. Chris zegt dat mensen tegenwoordig zo verziekt zijn dat ze om te overleven genoodzaakt zijn om zich op anderen af te reageren. Slaan om je eigen pijn voor even te kunnen vergeten dus.

'You have a message, your royal sexiness!'. Deze sms-toon heb ik ingesteld toen mijn relatie over ging.

Iemand moet het zeggen, en bij gebrek aan iemand kreeg mijn telefoon deze taak op zich.

'Laat me bewijzen dat ik echt ben!', staat er, met een telefoonnummer. Ik typ voor het nummer *31* zodat ik op mijn beurt als onbekende bel. Er wordt direct

opgenomen. 'Lotto klantenservice, met Mark'. 'Hoi Mark, de vriend van Lisa neem ik aan?', zeg ik sarcastisch. 'Is collega ook goed?' Hij klinkt rustig, serieus en vriendelijk. Ik hoor hem praten, maar ik luister vooral naar de geluiden om hem heen. Ik hoor verschillende zachte stemmen de telefoon beantwoorden met 'Lotto klantenservice, goede avond, met Renske, Erik, Dagmar...!'

Nadat ik Lisa tot vier keer toe mijn excuses heb aangeboden, een dubbele whisky achterover heb gekegeld en Chris me grijzend heeft geattendeerd op mijn lijkbleke gezicht, vertelt Lisa me dat ik toch echt echt echt vijfendertig miljoen euro gewonnen heb. 'Belastingvrij', voegt ze er nog even aan toe. Lekker natuurlijk want ja, anders hou je maar de helft over, en voor 17,5 miljoen kom ik mijn bed natuurlijk niet uit.

Ik zit in mijn stoel als iemand die net gehoord heeft dat er iemand dood is. Niet blij, maar beduusd, en ontregeld. Of ik volgende week wilde komen tekenen in Amsterdam, dan zou het geld daags daarna op mijn rekening staan. Ze vertelt me nogmaals de getallen.

Chris heeft de goede trekkingsuitslag inmiddels ook op zijn mobiel gevonden, en het klopt dus echt. Ik hang op en kijk hem aan.

'Vage shit man', zegt mijn altijd erudiete beste vriend.
'Biertje?'

Miljonair slaapt slecht. Miljonair staat op met een enorme kater. Miljonair kijkt uit het raam van zijn sociale woningbouwappartementje en ziet de steigers om het vervallen huis tegenover hem. Miljonair eet goedkoop brood van de Aldi. Miljonair is zo lekker gewoon gebleven.

Meteen de Lotto weer gebeld om te triplechecken of ik niet gewoon psychotisch was vannacht. Gewone gekte klinkt ineens vele malen logischer dan de compleet gestoorde werkelijkheid. Het is zondag, en de kermis is in de stad. Ik *haat* kermis, om mijn idool Moppersmurf maar weer eens te citeren. Ik haat het lawaai, het neplicht, maar vooral haat ik de mensen die op de kermis afkomen. Het tokki-gehalte op kermissen is dusdanig hoog dat er eigenlijk waarschuwingborden

zouden moeten worden neergezet. Nu vind ik het niet erg als mensen dom zijn. Veel erger is het feit dat sommige mensen hun domheid etaleren als een talent. Het lijkt wel of deze mensen echt hun best doen om maar duidelijk genoeg aan hun omgeving te laten zien dat ze eigenlijk het IQ hebben van een gemiddelde chimpansee, waarmee ik overigens de dierenbescherming niet wil beledigen. Vrijdag tekenen in Amsterdam. Tekenen voor vijfendertig miljoen euro. ‘Wat heb jij vandaag gedaan?’ ‘Oh niks, even vijfendertig miljoen euro laten bijschrijven.’

De rest van de aankomende week moest ik nog *gewoon werken*. Gewoon, en dat terwijl ik zulk bijzonder werk heb. Alles lijkt voor even doorzichtig te zijn in aanloop naar die vrijdag. Ga ik het vieren? Ga ik het überhaupt aan iemand vertellen? Chris beloofde me dat hij zijn bek stijf dicht zou houden, en dat ik hem zonder verzet en met mijn blote handen zou mogen wurgen als hij ook maar één woord hierover zou loslaten aan wie dan ook.

Deze agressieve manier van communiceren is voor veel mannen een zeer warme vorm van liefkozen. Vrouwen schrikken vaak nogal van dat apengebrul, terwijl dit voor mannen juist een hogere vorm van genegenheid tonen is. Ik zeg die nare dingen *omdat wij dat van elkaar pikken*. Mannen die elkaar structureel en hard beledigen vinden elkaar dus eigenlijk Heel Erg Lief.

Bij mannen is er altijd sprake van hiërarchie. Het is om die simpele reden dat mannen betere leiders zijn; omdat ze vrijwel altijd zullen proberen om het baasje binnen de kudde te zijn. Meestal volgt er dan een korte, hevige strijd tussen de elkaar concurrerende alfamannetjes. Daarna is de rolverdeling duidelijk en piept niemand ergens meer over.

Vrouwen zijn daarentegen veel meer gericht op gelijkwaardigheid en democratie. Het valt mij in vergaderingen vaak op hoe vrouwen altijd over alles willen discussiëren. Mannen houden daar namelijk helemaal niet van. Mannen willen beslissingen nemen, zonder oeverloos overleg. Het lijkt wel of vrouwen juist willen overleggen *om het overleggen*, alsof ze een

quotum moeten halen. Alles moet bespreekbaar zijn en gezamenlijk besloten worden. Het is om die reden dat vrouwen elkaar uiteindelijk altijd kapot zullen maken. Als vrouwen de baas zouden zijn in de wereld, dan hadden we al lang een paar nucleaire oorlogen achter de kiezen gehad.

Alles denken om maar niet aan vrijdag te hoeven denken. Ik heb geen dorst, geen honger, en nergens zin in. Het is zo'n dag waarvan Nederland er veel teveel kent: grijs, regenachtig, druilerig, winderig en guur. Ik vind dat ik op zulke dagen toch altijd even naar buiten moet gaan. Ik denk dat dit komt omdat wij vroeger thuis honden hadden. Volgens mijn moeder was het op zulke dagen goed om 'toch even lekker uit te waaien buiten'.

Ik loop over bladeren waaraan je ziet dat ze niet vrijwillig zijn gevallen. De herfst krijgt dit jaar amper de kans om eerst even rustig te verkleuren. Dit is zo'n dag waarop mensen zelfmoord plegen. Je hebt van die dagen die je uitkiest om naar de Efteling te gaan, of naar het strand. Deze dag is voor de suïcidalen. Ik besef ineens dat ik nu het geld heb om in dat geval niet

te hoeven bezuinigen op het type pistool. Sterker nog; ik zou mijn eigen, persoonlijke trein kunnen laten aanrukken, en een eigen stuk spoor voor het evenement kunnen laten aanleggen. Gewoon als dikke middelvinger naar het leven toe je laatste miljoenen verbrassen aan een op maat gepimpte zelfmoordactie. Van tevoren op alle televisiestations een *complete commercial break* inkopen waarin je vertelt wie er allemaal de tering kunnen krijgen en waarom, en dan live overschakelen naar de GijsBaan, waar een trein genaamd *The G-crusher* zojuist haar topsnelheid heeft bereikt. Vanuit een heli-copter zie je vervolgens hoe de trein mij grondig plat rijdt, een beeld dat vervolgens uiteraard vijf keer in slow motion wordt herhaald. Daarna worden mijn overblijfselen gecremeerd, en per raket de ruimte in geschoten.

Een prachtig vooruitzicht, maar laat ik eerst eens gaan leven. Ik loop de stad in en begin langzaam te beseffen wat mijn nieuwe werkelijkheid betekent. Het komt erop neer dat ik nooit meer iets moet, en altijd alles mag. Wil ik een Porsche, dan koop ik een Porsche. Wil ik een zwembad, dan ga ik naar het zwembad. Ik merk

dat het *wat zou jij doen met tien miljoen* riedeltje in mijn hoofd erg standaard en ongeïnspireerd klinkt. Alsof ik zou doen wat iedereen zou doen. Alsof ik geen flauw idee heb van hoe het werkelijk zal zijn om alles te kunnen doen en laten. Rijk zijn is een dusdanige ver van mijn bed show dat het idee me eerder beangstigt dan bevrijdt. En toch ben ik nu virtueel multimiljonair.

Ik sta stil voor de etalage van een winkel waar ik eerder altijd met een boog vol socialistische frustratie omheen liep. In de aanbieding: een compleet pak van Hugo Boss, met stropdas, schoenen en sokken voor *slechts* 2699 euro. Peanuts. Lijkt me geweldig om daar een keer in mijn oudste kleren binnen te komen sloffen. Dan ga ik eerst een half uurtje rondkijken en het vertwijfelde ‘kan ik u misschien ergens mee helpen’ van de verkoper wegwimpelen. En precies op het moment dat die omhoog gevallen lul mij naar de dichtstbijzijnde Zeeman wil doorverwijzen, zeg ik heel rustig: “Doet u mij maar drie van die setjes, grijs, zwart en blauw. Is het wel kwaliteit? Kan ik me namelijk nauwelijks voorstellen voor die prijs”.

Ach welnee, natuurlijk ga ik dat niet doen. Ik blijf gewoon lekker mezelf. Uit onderzoek blijkt immers dat mensen die de loterij winnen daar zeker niet altijd gelukkig van worden. Mensen die raar gaan doen met al dat geld komen daar uiteindelijk altijd op terug. Mensen die niet teveel veranderen aan hun leven en kleine, leuke dingetjes gaan doen zijn feitelijk het beste af. Voorlopig kan ik dus het beste alles houden zoals het nu is.

Chris belt. ‘Yo man, we moeten niet meer zoveel zuipen. Gisteren was echt over het randje. Op het einde dachten we zelfs dat jij de Lotto had gewonnen.’ Chris is als geen ander in staat om iets enorm heftigs luchtig en vrolijk in te pakken. ‘Drank is leuk, heel leuk zelfs, maar ik stel wel voor dat we de grens nu leggen bij maximaal vijftig biertjes per avond. Vijftig per persoon dus hè, laten we niet overdrijven.’ Ik stel vervolgens voor om dan ook een minimaal aantal consumpties in te stellen, zodat nicherige toestanden met thee in de toekomst dan ook voorkomen kunnen worden. Ik benadruk op mijn

beurt dus het gevaar van *te weinig* drank, en Chris is het zoals zo vaak volledig met mij eens.

‘Maar even serieus. Had ik al verteld dat je mijn aller, aller beste vriend bent? En hoe knap ik je ook qua uiterlijk vind? Ik bedoel; ik mag dan hetero zijn, maar als ik homo was jongen...’

Chris denkt altijd vijf zetten vooruit. Ik verzeker hem dat hij vanaf nu altijd tegen minimumloon mijn huis mag komen poetsen als hij om geld verlegen zit. In ruil daarvoor eis ik dan wel meer vriendschap en kontkusserij, maar daarin was hij me dus al voor.

‘Maar nu echt even serieus. Jij hebt echt geen vijftiendertig miljoen euro gewonnen. Het is gewoon één grote *mindfuck* van iemand met een extreem ziek gevoel voor humor. Iemand zoals ik dus, maar ik kan het niet geweest zijn. Laten we gaan uitzoeken wie jou zo gemeen probeert te besodemieteren. Hou jij ‘m vast, sla ik hem neer.’

Deze rolverdeling was een van de essentiële manieren waarop wij onze vriendschap uitten. Als wij een veel te mooie vrouw met een veel te lelijke man zagen lopen, dan fantaseerden wij hardop wie van ons die lul zou

vasthouden, en wie hem neer zou slaan. Of de mooie vrouw dan uiteindelijk voor één van ons tweeën in katzwijn zou vallen door deze bijzonder terechte en voor haar zo goed bedoelde actie; dat maakte ons eigenlijk nieteens zoveel uit. Het ging om het principe. Mooie vrouwen mogen alleen naast mooie mannen lopen, óf naast ons.

‘Maar nu toch echt even heel erg serieus. Hoe voelt dat nou?’

‘Raar’, zeg ik. ‘Ik kan er eigenlijk nog niet zoveel mee. Alles is nieuw, maar tegelijkertijd is er helemaal niets veranderd.’

‘Kan ik me voorstellen. Het is natuurlijk fantastisch, maar het betekent ook dat je je hele leven opnieuw moet gaan bekijken. Ik zou het voorlopig even rustig aan doen als ik jou was, en het houden bij het betalen van onze drankrekeningen. Da’s al duur zat.’

‘Ja ik dacht hetzelfde. En dan over een tijdje een weekje weg ofzo. Eerst vrijdag maar eens afwachten en m’n saldo in de gaten houden de dagen daarna.’

Weet je, om heel eerlijk te zijn geloof ik er gewoon nog steeds geen reet van.’

‘Ik ook niet’, zegt Chris. ‘Maar als het een grap is, dan is dat vanaf nu officieel geen humor meer en dienen we een schadeclaim in. Het bedrag hebben ze ons zelf dan al gegeven. Zal ik meegaan vrijdag?’

‘Nee hoeft niet, lijkt me wel lekker surrealistisch om dat alleen te doen.’

‘Okay. Doe het kalm aan, ik spreek je later.’

‘Later jongen.’

‘Mazzel.’

Op sommige momenten zijn wij gevoelig en delen wij gevoelens met elkaar. Dit was zo’n moment. Voor buitenstaanders komt het voorafgaande misschien over als een redelijk oppervlakkige conversatie. Mannen tonen hun mededogen echter juist met humor en zeldzame vragen. De vraag ‘Hoe voelt dat nou’ is bij de communicatie tussen mannen uiterst zeldzaam. Dit betekent ook dat het heel bijzonder is als de vraag gesteld wordt. Vrouwen vragen dit gemiddeld vijfendertig miljoen keer per dag aan

elkaar, waardoor de vriendschap vaak een nogal oppervlakkige uitgesmeerde toestand dreigt te worden. Als je elke dag tien keer zegt dat je van iemand houdt, dan verklein je daarmee het gewicht van het gevoel dat die woorden met zich meedragen. Chris wist dat dit een belangrijk moment was om gevoelens te delen, omdat het voor mij zo'n uniek keerpunt was. Hij had daarmee op zijn eigen manier meer gevoel in zijn donder dan menig ander.

Die latente homo.

Die avond drink ik bier, veel bier, alleen. Mensen die alleen drinken worden al snel als probleemdrinkers beschouwd. 'Dat is toch niet gezellig', hoor je dan. Dat heb ik nooit begrepen; dat je het in je eentje niet gezellig kunt hebben. Ik kan in mijn uppie namelijk de grootste pret beleven. Vaak moet ik dan erg hard lachen om mijn eigen grappen, en kan ik geboeid luisteren naar mijn eigen verhalen. Het voordeel van alleen zijn is dat je niet naar het gezeur van je 'restvrienden' hoeft te luisteren. Dit zijn de mensen die binnen vriendengroepjes worden gedoogd, maar

heimelijk worden verguisd door alle Echte vrienden binnen de groep. Eigenlijk bestaat de band met restvrienden bij de gratie van fatsoen. Niemand binnen de subgroep echte vrienden kan de grofheid opbrengen om te zeggen: ‘Hee Thomas, rot nou toch eens op met die saaie lulverhalen van je. Elke keer moeten we weer een half uur naar dat pathetische gezeik van je luisteren over die stomme schoonmoeder van je, en dat saaie kutwerk dat je doet. Doe ons allemaal een lol en flikker lekker op. Nee echt ik meen het. Ik wil dat je nu opstaat, je thee opdrinkt en opsodemetert. Naar huis jij, en nooit meer terugkomen!’

Ik ben niet echt een groepsmens. Ik heb daardoor ook weinig tot geen restvrienden. Als ik beseft hoeveel uren ik daarmee uitspaar aan het luisteren naar oeverloos gezever, dan moet ik zeggen dat ik daar bijzonder gelukkig van word. Gemiddeld staan we in ons leven zo’n drie jaar te wachten op dingen, of het nu op de bus is, of in de rij van de kassa van een supermarkt. Je zou daar bovenop ook nog maar eens drie jaar kwijt zijn aan het luisteren naar mensen die eigenlijk niets

te vertellen hebben. Dan wordt het netto leven ineens wel erg kort.

Het netto leven bestaat volgens mij uit je leven min de bullshitdingen die eigenlijk helemaal nergens over gaan. Het zijn de dingen die je echt geraakt hebben die je dan overhoudt, en die bepalen of je per saldo een waardevol leven hebt geleid. Als je mensen op de rand van de dood hoort vertellen over de zin van het geleefde, dan beginnen ze altijd over naakte waarheden. Over die keer in Parijs met hun geliefde, over dat auto-ongeluk dat een keerpunt was, of over die hele nacht als verdoofd doordansen in Barcelona. Niemand die op het einde nog even zijn banksaldo checkt, of behoefte heeft aan een wei vol koetjes en kalfjes met mensen die je amper kent. En dus moeten mensen streven naar het uitroeien van zo veel mogelijk bullshit in hun leven. De stiltes tussen de wezenlijke momenten die dan overblijven kun je gebruiken om het wezenlijke te overdenken: momenten waarin je dus verademend kunt uitzuchten: ‘Fuck, wat was dat mooi’.

Maandag. Kater. Werken na een avond goed zuipen is een nare vorm van masochisme. Je straft jezelf met een dag lang doen wat je helemaal niet kan. Je vergeet namen, afspraken, begrippen en maakt spelfouten. Als bij een verliefdheid kon mij dat deze dag echter geen flikker schelen. Ik had niet de roze bril die de verliefden zo graag opzetten, maar wel de achteloosheid waarmee ik om alles van die dag heen fietste.

Ik was altijd bang dat ik niet goed genoeg was voor het werk dat ik deed. Lesgeven op een universiteit klinkt voor elke buitenstaander als een droombaan, en dat was het ook. Het rare was alleen dat ik me nooit echt gekwalificeerd voelde om het werk goed uit te kunnen voeren. Ik deed eigenlijk maar wat, en kennelijk vonden mijn meerderen dat in die tijd ruim voldoende. Toch bleef ik altijd het gevoel houden dat ik ergens een keer teveel fouten zou gaan maken, waardoor ik uiteindelijk meewarig weggehoond zou worden.

Een enorm seksschandaal zou dan het mooiste zijn. Ik vind het helemaal niet erg als er over mij geroddeld wordt, zolang die roddels maar echt waar zijn. Als ik

ontslagen word omdat men mij ervan verdenkt dat ik met zes bloedmooie studentes op klaarlichte dag een dampende orgie heb gehad in de openbare docentenkamer, dan zou ik dat ontslag met een berustende glimlach aanvaarden, *zolang die orgie dan ook maar echt heeft plaats gevonden.*

Het is opvallend hoe onopvallend mijn kater mag mauwen tijdens de lessen en vergaderingen. Vaak heb je pas in de gaten hoeveel speling er zit in je functioneren tot je een keer een echte off day hebt, en er vervolgens keihard mee wegkomt. En wat ik al zei; eigenlijk interesseerde het me sowieso geen flikker. Misschien heb ik blikken gemist die nonverbaal zeiden: ‘Hee joh, let eens op!’. Misschien dacht die collega net dat ik naar haar tieten zat te kijken in plaats van naar het luchtledige, en denkt ze alleen maar dat ik alleen maar een enorme viespeuk ben, zoals alle mannen dat zijn. En misschien mag ik teren op een goede reputatie, en sta ik wat hoger in de pikorde dan ik zelf dacht. De dag verloopt soepel, en ik onderdruk continu de neiging om aan iedereen te vertellen wat er is gebeurd. Ik wordt bloedneurvus bij

de gedachte dat straks iedereen zal weten dat ik stink van het geld. Dat ik in het weekend ben gestruikeld over *zevenhonderdduizend briefjes van vijftig euro*. Ik vrees voor grote veranderingen.

Maar zij moet het weten. Mijn geheime wapen. De opperhippie uit het oosten. Daar gaan we nog een hoop lol aan beleven. Als die dit hoort, slaan we samen helemaal door.

‘Met Iris.’

‘Mama!’

‘Hee lekker boefje van me! Wat tof dat je belt. Hoe is het met je?’

‘Ja goed, eh, erg goed zelfs, eh...’

‘Je bent verliefd!’

‘Bijna goed.’

‘Je hebt de loterij gewonnen!’

‘Jezus Christus hoe weet jij dat nou!?’

Mama wist het niet en zei maar wat. Kennelijk staat dit in de lijst van idiote dingen die je voor de grap zegt als je raadspelletjes speelt.

‘Nee rot eens op joh. Echt? Hoeveel heb je gewonnen?’
Ik vraag of ze zit, en ze gaat zitten. Ik noem het
bedrag, en weet mijn bloedeigen moeder voor het eerst
in mijn leven stil te krijgen.

Nu moet ik even uitleggen dat mijn moeder één van de
laatste echte ouderwetse hippies op aarde was. Alles
was vrijheid blijheid bij haar. Iris was hét toonbeeld
van een sterke, moderne vrouw die leefde uit alle
gaten, en daarnaast iedereen in zijn waarde liet. Ik
weet nog hoe boos ze was toen ze me een keer met een
joint betrapte, en dat ze vooral boos was omdat ik die
joint niet met haar had gedeeld. ‘Jim Morrison had je
op je bek geslagen, je daarna geknuffeld en samen met
jou de rest van die joint opgerookt,’ zei ze oprecht
beledigd, waarna ze me knuffelde en de joint afpakte.
Het grappige was dat ik daarna al vrij snel stopte met
blowen. Als je eigen moeder het weet en zelfs mee gaat
lopen doen (‘Hier heb je geld, ga maar even wiet
halen’), dan is het in één klap niet meer spannend. Het
was haar vrijheid gecombineerd met
onvoorwaardelijke liefde die zorgden dat ik nooit hele
stomme dingen deed. Die hulp kon ik nu ook wel
gebruiken.

‘Is het echt waar?’ ‘Ja mama, tot drie keer gecheckt.’

‘Maar, maar... dat is fantastisch jochie! Besef je wel hoe vrij je nu bent, en hoeveel goede dingen je hier mee kunt doen? Jij krijgt hier de mogelijkheid om er echt toe te doen, om een lichtpuntje te zijn!’

Die red het bos-mentaliteit van mijn moeder had zich bij mij inmiddels wat verscholen onder kapitalistische hebberigheid, maar ik begreep wel wat ze bedoelde.

Op dat moment besloot ik dat ik zou beginnen met het weggeven van 5% aan goede doelen, 1.75 miljoen euro dus. En eigenlijk voelde dat gelijk een beetje slap. Nu ik het niet zal missen, kan ik het ineens missen. Jaren lang liep ik met mijn neus in de wind voorbij aan al die mensen die je op straat vroegen of je lid wilde worden van het Wereld Natuur Fonds, de Kankerbestrijding of de Hartstichting.

Nu zijn dat ook wel echt hele irritante mensen. Vaak beginnen ze met een snerpend ‘Meneer, mag ik u iets vragen?’. De toon vermoedt dat je wordt uitgescholden als je doorloopt. Bovendien is het vragen of je wat mag vragen al een vraag op zich. Meestal reageer ik dus met: ‘Maar dat doe je toch al?’

Die opmerking is vaak al wat moeilijk voor veel bijbaanpubers. Vervolgens beginnen ze een moralistisch bandje af te draaien waardoor jij je schuldig moet gaan voelen over het feit dat je het goede doel in kwestie nog niet steunt. Dat er elke dag duizenden konijntjes worden verminkt door dierproeven, en dat de jas die ik nu aan heb waarschijnlijk komt van koeienmartelende dierenbeulen. En als iemand dát probeert te flikken word ik pas echt boos.

‘Hoeveel geef je zelf eigenlijk aan dit doel? En hoe zit het met het leer in die suède schoenen van je? Weet je godverdomme eigenlijk überhaupt wel waar je het over hebt? Ik loop hier heel rustig op m’n vrije dag door de stad, en jij denkt mij een schuldgevoel aan te kunnen naaien, in de hoop dat ik dan geld ga geven? Ben je nou helemaal besodemierterd!?’

Meestal is dat het moment waarop een senior goede doelen ex-nazi zich mengt in de discussie en de boel probeert te sussen. Nu snap ik best dat het ook best wel een beetje zielig is voor zo’n puber. Toch blijf ik erbij dat je niet sociaal hoeft te zijn tegen iedere

willekeurige mongool die je op straat aanspreekt. Ik heb de rollen weleens omgedraaid, wat ik overigens iedereen wil aanraden. Doe eens gek! Je houdt er een geweldige middag aan over. Loop gewoon op die straatverkopers af en zeg: ‘Mag ik je wat vragen? Ik heb namelijk nog een televisie thuis staan waar ik echt van af wil. Voor vijf tientjes mag je hem hebben. Echt een heel mooi ding. Wat zeg je ervan?’ En dan even goed naar die gedesoriënteerde kop kijken.

‘Ja mama, ik beloof je dat ik de wereld lichter zal gaan kleuren. Kleur je met me mee?’

Of ze met me mee wilde kleuren. Alsof je aan een leeuw die twee weken zonder eten heeft gezeten vraagt of meneer misschien een biefstukje lust. Het heerlijke aan mijn moeder was dat ze altijd enthousiast reageerde. Je hebt mensen die stimuleren, en je hebt van die eikels die stagneren. Wij vormden samen een gevaarlijke combinatie. Daar waar ik raar begon te doen reageerde zij meestal met iets raarders, waardoor veel mensen ons nogal vreemd vonden. Je hebt in dit land een paar miljoen van die *ja maar*

azijnpissers die weigeren om het leven helemaal kapot te beleven. Stagneerders dus, die elke vorm van speelsheid uit het leven zuigen. Zo veel mensen zijn zo bang voor het onbekende dat ze elke vorm van avontuur vermijden. Iris stimuleerde alleen maar. Iris; mijn Oedipus, moeder aller moeders. Schandalig hoe ik ben voorgetrokken dat ik jou als moeder mag hebben.

Na de dood van mijn vader is Iris helemaal opgebloeid. Het is naar op te zeggen, maar de dood van mijn vader heeft mijn moeder tot leven gewekt. Sommige mensen worden zo bedekt door de belangen van anderen dat ze niet de kans krijgen om zelf te kunnen bloeien. Mijn vader was iemand die alles altijd wilde houden zoals het was. Zoals je soms door omstandigheden in een alcoholverslaving rolt, zo rolde Iris in het huwelijk met hem. Maar ze hield altijd haar onvoorwaardelijkheid, passie en liefde voor het leven. Op haar eigen manier was ze dus compleet ongenaakbaar, misschien juist wel doordat ze zichzelf altijd zo wegcijferde. Moeder Theresa valt niets te verwijten en is daarmee onschendbaar. Als iemand die zichzelf exclusief

bewaart voor het moment dat de deuren van gevangenis echt open gaan.

De dood van mijn vader was die open deur, en man wat is die meid toen los gegaan. Het was alsof haar schuldgevoel was afgelost; alsof ze voldoende had bewezen dat ze er mocht zijn. Als iemand die zijn leven lang gespaard had, en nu ernstig de bloemetjes buiten ging zetten. Ze verkocht het enorme landhuis waar ik met haar opgroeide, kocht een appartementje in mijn stad en stapelde hobby op hobby. Ze ging naar musea, het theater, de sauna, en als er niemand mee kon, dan ging ze lekker alleen. Ik vond het heerlijk om haar zichtbaar te zien genieten van het zitten op een bankje in het park. Het lijden maakt het uiteindelijke leven zoet, daar was zij het levende bewijs van.

‘Gut kereltje, wat een ongelooflijk nieuws. Heb je al ideeën over wat je wilt gaan doen?’

‘Eerst maar eens een weekje weg om alles even rustig te laten bezinken’, zei ik. Ik hoorde haar sputterend instemmen. Mijn moeder was impulsief en wilde altijd alles tegelijk doen. Eigenlijk wilde ze het liefst de hele

wereld omhelzen, en haar vervolgens nooit meer loslaten.

‘Ik weet dat jij gelijk met duizend plannen aan komt zetten, en dat zijn ook vast hele leuke plannen, maar ik wil het voorlopig kalm aan doen’, zei ik dan ook om haar een beetje te temperen.

‘Je hebt helemaal gelijk, sorry. Je weet hoe ik ben. Laat het inderdaad eerst maar even rustig landen. Heb je genoeg bier in huis?’

‘Nog wel’, zeg ik.

‘Top. Nou lieve mafkees van me, ik moet naar salsa-les. Ik bel je vanavond nog wel even!’

‘Is goed big mama.’

De rest van die week leef ik als verdoofd, alsof je naar een film kijkt waarin je jezelf als acteur ziet spelen. Je kijkt, maar doet niet actief mee omdat al je aandacht is gericht op dat hele grote ding dat eraan zit te komen.

Die vrijdag koop ik een eersteklas kaartje naar Amsterdam, wat voor het eerst is. Ik zit in de coupé met beenruimte, normale stoelen en vooral: stilte.

Normaal gesproken is treinreizen in de spits altijd een hel op aarde, doordat iedereen de bullshitgedeeltes van

zijn leven per mobiele telefoon denkt te moeten delen met al zijn medepassagiers. Nu ben ik iemand die daar wat van zegt. Ik blijf dan nog best vriendelijk door bijvoorbeeld te vragen: ‘Hee kerel, zou je misschien nog iets harder willen praten? Ik werd namelijk net gebeld door twee mensen uit Burundi en die konden je nog net niet helemaal goed verstaan’.

Nu ben ik groot en sterk en wekt mijn postuur de suggestie van iemand die zwarte band karate heeft. Dominantie is voor 95% pure bluf. Meestal stopt de brulbelaap na mijn interventie met zijn hysterische geschreeuw. Toch haat ik het om elke keer die moeite te moeten doen.

In de eerste klas reizen is pure porno vergeleken met de tweede klas. Nu kan ik eindelijk doen wat de NS in de reclames altijd belooft: boekje lezen, broodje eten, diep zuchten en compleet tot rust komen. Helemaal Zen kom ik aan in Amsterdam. Het kantoor waar ik moet zijn is op loopafstand. Ik kom binnen en word gelijk herkend. Kennelijk is men zo slim geweest om mij te googelen. Dat is echt een trend. Vaak krijg ik

tijdens mijn eerste les studenten binnen die al meer over mij weten dan ik over mezelf weet.

Maar bij de ingang staat er dus een man die gelijk als ik binnen kom zegt: ‘Hartelijk welkom meneer Jansen, kon u het goed vinden? Kan ik uw jas aannemen, of uw tas?’ Ik laat het met verbazing gebeuren. Je zal maar beroemd zijn, dan heb je dit gezeik elke dag. Ik word begeleid naar een kamer waar een notaris, iemand van de Lotto en twee man personeel me zitten op te wachten. Het tekenen is formeel en eigenlijk een beetje een tegenvaller: Ik had wel iets van een fanfare verwacht, of een borrel na afloop. Het enige dat ik kreeg was de vraag of journalisten na afloop met mij mochten praten, maar dat wilde ik niet. Voor je het weet gaat iedere halve gare je dan ineens benaderen voor geld. Mijn onbereikbaarheid was ineens mijn grootste goed geworden. Ik loop naar buiten als iemand die naar een hele slechte hoer is geweest; je verwacht er van alles van, maar achteraf blijkt dat je het net zo goed telefonisch af had kunnen handelen.

Die avond blijf ik in Amsterdam, bij Linda. Zij was mijn knuffelvriendje, zoals Chris mijn praatvriendje was. Die twee vormden een soort Yin en Yang in mijn leven. Ooit heb ik geprobeerd om ze op zeer geraffineerde wijze aan elkaar te koppelen. Verstand en gevoel misten elkaar toen op een duimbreedte. Soms heb je alleen het juiste momentum nodig om elkaar langdurig bij de genitaliën te kunnen grijpen. Gaat dit momentum over, dan kom je in de *friend zone* en kun je het verder wel vergeten. Of Chris en Linda echt zo goed bij elkaar passen weet ik eigenlijk niet. Hoe dan ook vullen ze elkaar perfect aan en passen ze als duo dus perfect bij mij.

Linda laat mij in verwarring, hoort me aan en aait me veel, alsof ik een labradorpuppy ben. ‘Wat een idioot jaar heb jij gehad tot nu toe’, zegt ze, waarmee ze terecht refereert aan het aantal krankzinnige gebeurtenissen van de afgelopen tijd. Het mooie aan Linda is dus dat gevoel. Eigenlijk is zij de enige bij wie ik durf te huilen. Met haar gevoel erkent ze het mijne en laat ze me vrij in mijn twijfels over alles. Vrienden die altijd alles voor je proberen op te lossen snappen

niet dat die oplossingen niets met het probleem te maken hebben. Mijn verwarring over al dat geld los je niet op met geruststellende woorden. Je lost het juist op door die verwarring te erkennen. Linda was hier een absolute ster in.

Het was ook nog eens een lekker wijf ook. Als ik heel eerlijk ben vind ik het erg belangrijk om mooie mensen om mij heen te hebben. Het klinkt fascistisch, maar mooie mensen zijn nu eenmaal leuker om naar te kijken. Nu denk ik wel dat het innerlijk iemand wel degelijk mooier kan maken. Mensen met inhoud stralen dat ook uit en kunnen daardoor bijna mooi zijn van lelijkheid.

Die avond voel ik me diep met Linda verbonden. In crisistijden komen je echte vrienden als enorme zuurstofbellen bovendrijven. Het komt misschien ondankbaar of ongeloofwaardig over, maar de situatie benauwde me echt. Eindelijk kon ik heel even afstand nemen en rustig adem halen.

Drie dagen later lopen Chris en ik langs een bank en laat ik hem mijn saldo zien: 35.001.643.82. De blik in zijn ogen was onbetaalbaar.

2

Supersint

Het duurde maanden voordat ik een beetje begon te wennen aan mijn nieuw verworven rijkdom. Alsof iemand je continu moet herinneren aan het feit dat je niet meer moeilijk hoeft te doen over dingen. Nog steeds stond ik in de supermarkt te dubben of ik dat dure toetje wel zou nemen. Ik bleef zuinig met de meest belachelijke dingen.

Ook miste ik het sam-sam gevoel met Chris. We hadden afgesproken dat ik vanaf nu gewoon alles zou betalen, omdat het vrij belachelijk zou zijn om dit niet te doen. Chris kon het geld goed gebruiken en zat behoorlijk vast met zijn vaste lasten. Tegenwoordig is het bijna onmogelijk om als alleenstaande iets fatsoenlijks te kopen zonder dat je daardoor tot aan je

strot vol met hypotheek zit. Vervolgens ben je super inflexibel en is elke uitgave er eigenlijk één teveel. Ik vroeg Chris of ik hem mocht helpen om het financieel wat makkelijker voor hem te maken, bijvoorbeeld door zijn hypotheek rentevrij over te nemen, maar dat wilde hij niet. ‘Vroeg of laat ontstaat er dan een scheve verhouding in onze vriendschap’, zei hij. Ik reageerde met het argument dat dit toch al zo was omdat hij veel slimmer was dan ik, en ik veel meer haar had dan hij. ‘Als geld gelul is, waarom zouden we er dan moeilijk over doen?’ Volgens Chris ging het juist niet om het geld, en moesten we juist daarom geld ook geen belangrijke rol geven binnen onze vriendschap. Verstandige argumenten zijn dodelijk saai en overtuigend tegelijk. Toch was ik ergens een beetje beledigd, alsof ik Chris ooit met andere ogen zou gaan bekijken omdat ik hem een keer een beetje geholpen had. Hij hielp mij zo vaak met dingen die in mijn ogen veel meer waard waren dan een overboeking van getallen.

Ik kreeg er meer en meer moeite mee om de lieve mensen om mij heen te zien worstelen vanwege dat

stomme geld. Binnen onze maatschappij is geld de belangrijkste stressfactor geworden. De miljoenen op mijn bankrekening zorgden ervoor dat die stress vervangen werd door verbijstering. Ik zag iedereen in mijn omgeving als een kip zonder kop bezig zijn met het vergaren van zoveel mogelijk spullen, in de hoop dat geld zich zou vertalen in geluk. Mijn miljoenen gaven geld ineens een hele platte lading; alsof we ons leven lang streven naar het verwerven van een bijzaak.

Ik begon met het vereffenen van een rekening. Een kind kost de ouders gedurende zijn leven zo'n 150.000 euro. Met rente en het feit dat ik als kind zo'n beetje alles sloopte wat voor handen was, kwam ik uit op een ton extra. Je had die kop van Iris moeten zien toen ik haar een cheque van *tweehonderdvijftig duizend euro* gaf. 'Dan staan we weer quitte', zei ik er zo nonchalant mogelijk bij. Ze protesteerde, kon het niet aannemen, vond het belachelijk, maar ondertussen zag ik de twinkeling in haar ogen groeien. Ze begon daarna direct met het opzetten van haar eigen stichting en had het geld alweer aan de wereld

gegeven voor ze het goed en wel zelf in handen had. Misschien is het voordeel van geven wel dat je voor even niet aan jezelf hoeft te denken. En misschien is het ook een vorm van zelferkenning.

Dat laatste voelde ik zelf behoorlijk sterk toen ik meer begon weg te geven. Het begon als een logische stap door mijn schulden af te lossen, maar daarna werd het meer en meer een nieuwe hobby. Ik vond het heerlijk om muzikanten standaard 10 euro te geven, om daarna die verbaasde, voorzichtig dankbare blikken te zien. Soms waren ze zelfs achterdochtig en keken ze boos of het geen nepgeld was. Zo moet Robin Hood zich dus gevoeld hebben. De ironie was dat ik gaf, maar mezelf daarmee groter maakte. Zo'n 'kijk mij eens barmhartig zijn-gevoel'. Ik wist dat het hypocriet was, en toch ging ik er mee door.

Nadat ik een ton had gegeven aan het Wereld Natuur Fonds, werd ik uitgenodigd voor een *Charity Gathering* van de upper class. Geen idee wat dat was, maar omdat ze zeiden dat er gratis drank zou zijn, haalde Chris me over om er samen naartoe te gaan.

Er blijken dus allerlei feestjes te zijn waarbij rijke mensen worden overgehaald om goede doelen te steunen. De methode is hierbij: de rijke zoveel mogelijk schuldgevoelens aannaaien. Je krijgt gratis champagne, een vijf gangen diner en een optreden van een zogenoemde B-artiest. Alles om je maar het gevoel te geven dat je iets groots terug moet doen.

Al met al kregen Chris en ik een enorm *Dries Roelvink-gevoel* van die avond. Het was nep, te bruin, te naakt, te blij, te nep, te blond, te schreeuwerig, te nep, te wanhopig populair en vooral; te alle Jezus nep. De vrouwen hadden een prozac-glimlach van oor tot oor, en ploftieten waar je (wel handig) zonder probleem je lege glas op weg kon zetten. De mannen waren te oud en te lelijk voor de vrouwen en verschenen allemaal in pinguin-ornaat. Het grappige was dat Chris en ik droegen wat we altijd droegen: spijkerbroek, sportschoenen (bij voorkeur Nike Air Max met van die fluoriserende raampjes in de zolen) en een niet gestreken maar bijzonder prettig zittend shirt van de HEMA. Strijken is voor moeders en

homo's, hadden wij eerder al eens unaniem besloten. Hierdoor vielen wij op als nudisten in een klooster.

Ze konden ons nu eenmaal niet weigeren, dat was het leuke. De beveiliging stond al bij binnenkomst klaar om ons weg te sturen, tot uit mijn naam bleek hoeveel ik reeds had gedoneerd. We gedroegen ons als baldadige Marokkanen in een Vinex-wijk. Als de twee broers uit de familie Flodder liepen we de ene na de andere verbaasde blik voorbij.

En toch hadden we heel veel contact. Met name de notaristeeffjes bleken onze presentatie hilarisch te vinden. 'Eindelijk mensen uit ons milieu die niet schromen om het juk van de etiquette van zich af te werpen', zegt een vrouw schaterend tegen ons. 'Ik snap geen reet van wat je zegt', vertel ik haar vervolgens met een doodserieus gezicht, waarna ze het helemaal niet meer heeft en hapt naar adem. 'Wij zijn hier om te voorkomen dat de pinguin uitstreft, maar zo te zien zijn er juist nog veel teveel van die kutbeesten', vult Chris mij aan. Haar gegil is zo hard

dat de B-artiest boos in onze richting kijkt. Dat gaat de goede kant op.

‘De Jostiband lijkt geïrriteerd’, merk ik op. Inmiddels hebben zich meerdere botoxsiliconensletten aangeloten bij ons clubje. Op de een of andere manier trekken Chris en ik dat samen aan. Los van elkaar zijn we humorloos en saai, maar samen zijn we ‘die guitige jongens die overal schijt aan lijken te hebben’. Onze kracht is onze directheid. We zeggen gewoon wat we zien.

Het valt mij in dit geval op dat wij de enige viagrалоze mannen in de zaal zijn. Ik deel de dames mede dat wij nog steeds naturel neuken, op basis van echte hormonen en pure, dierlijke geilheid en agressie. Dat we dit soort gefake van zakkenvullende weldoeners haten, en dat we hier enkel en alleen zijn voor de lekkere wijven. Dat het volkomen kut moet zijn om als vrouw het uithangbord te moeten zijn van het ego van je man. Ik vraag de dames of ze niet het recht hebben op een eigen leven, en of ze zich niet gebruikt voelen, of op zijn minst ondergewaardeerd. Het stoken is

begonnen. Er moet toch minimaal één bloedige echtscheiding uit deze avond te halen zijn. De dames kijken verbaasd, zijn geschokt, maar niet boos. Dat is het leuke aan zeggen wat je ziet; dat niemand het met droge ogen kan ontkennen. Ik zie een paar van de vrouwen de huwelijkse voorwaarden in hun hoofd al doorlopen. Het gaat meer en meer de goede kant op.

Chris vraagt zich inmiddels af hoe pinguïn smaakt, en hoe hij dit gerecht zelf zou bereiden. ‘Langzaam, met rode wijn en veel gevoel. Waarschijnlijk een stoofpot’, zegt hij dromerig. Ik ondervraag de dames over hoe botox en siliconen voelt. Ik mag vervolgens aan de ploftieten zitten van een halfdronken bankiersvrouw, iets wat ik me geen twee keer laat zeggen.

SilicONENTIETEN voelen verbazend echt. Terwijl ik aandachtig probeer om de tien verschillen te voelen, stopt de muziek ineens en blijkt iedereen naar mij te kijken. Chris begint te bulderen van het lachen. Een iets te uitgerangeerde pinguïn stormt op me af en vraagt me schreeuwend wijs wat ik allemaal met zijn vrouw aan het doen ben. Ik vraag of hij zo dom is dat hij bij *dit beeld* ook nog een uitleg wil hebben, en

Chris stikt bijna in zijn champagne. ‘Stom rund’, zeg ik, terwijl ik mijn handen uit haar jurk wurm en opsta. ‘Prachtige tieten’, zeg ik, terwijl ik haar hand kus. Ze glimlacht en geeft me haar kaartje, terwijl het rund er bij staat te hyperventileren. ‘Kom Chris, ik heb het wel gehad hier.’ Chris zegt dat hij wil blijven, de rotzak. ‘Het is net zo leuk nu!’, zegt hij. Sommige dingen zijn pas humor als je er van wegloopt. We staan buiten met een *glimlach naturel*, van oor tot oor. Wat een heerlijke avond.

‘Het slaat dus eigenlijk helemaal nergens op.’ We zitten in onze stamkroeg te bedenken wat dat grote geld nu voor echte grote voordelen heeft, maar we komen tot niets. Het is alsof je meer van minder krijgt. Meer exclusief eten en drinken waardoor alles op den duur hetzelfde smaakt. Meer vrienden en lekkere wijven, maar minder echte relaties. Ik heb kort geproefd van iets wat niet naar meer smaakt. En toch voel ik ook hoe verleidelijk die wereld is.

Ik merk dat ik weinig oor heb voor de verhalen van Chris, en dat ik behoorlijk gepreoccupeerd ben door gedachten die zeggen dat ik van alles moet. Even

landen, even lachen. Ik vraag Chris naar zijn frustraties over de winter en de politiek en de wereld en mensen in het algemeen. De slapende honden in zijn hoofd worden langzaam wakker.

‘De winter duurt zo lang dat je bijna geneigd bent om iemand de schuld te gaan geven. Die pleuriswinter duurt tegenwoordig dus gewoon van oktober tot en met maart. Ik kan net zo goed in een iglo gaan wonen. Die tifusklimaatverandering heeft ons maar mooi genaaid. Ik krijg spontaan weer trek in penguin nu ik het erover heb, of in orka. Free Willy? M’n reet! Eat Willy!’

‘En de politiek?’, vraag ik voorzichtig.

‘In de politiek lijkt het wel alsof de cholera opnieuw is uitgebroken, waarbij alleen de bastaardkinderen de epidemie overleefd hebben.’

‘En wat vind je van de wereld en mensen in het algemeen?’

‘Jezus Gijs, wat doe je me aan!?’

‘Het is al goed’, lach ik. ‘Dit had ik even nodig.’

‘Maar ik ga wel echt je hypotheek overnemen’, zeg ik gedecideerd. ‘Het moet maar eens afgelopen zijn met dat gezeik. Hoe vaak hoor ik je niet over je financiële zorgen praten? Nu krijg je de oplossing op een presenteerblaadje en ga jij mekkeren over een mogelijk gevaar voor onze vriendschap. Hebben wij ooit eerder ergens moeilijk over gedaan? Waarom zouden we het dan niet makkelijk maken? Nu kan het! Ik kan jou in één klap helpen, zonder dat het voor mij ook maar ene fuck uitmaakt. Het verschil in saldo zal me waarschijnlijk nieteens opvallen. Kom Chris, laat mij dit doen. Het zal je zoveel vrijheid geven!’

Einde monoloog. Chris peinst, alsof hij subiet moet beslissen over leven en dood. Hij kijkt me aan als een resercheur die onderzoekt of de verdachte in kwestie de waarheid spreekt. Hij neemt een slok, leunt achterover en zegt: ‘Ik zou het wel echt heel tof van je vinden’. Ik zie hem verwonderd bedenken en beseffen wat zijn nieuwe vrijheid in de praktijk betekent, zoals ik dat in het begin ook ervoer. De volgende dag regel ik de overname, en verlaag ik het bedrag dat Chris mij

nu schuldig is alvast met 50.000 euro. Dat zal hem leren.

Dan de kwestie koffieautomaat. Op mijn werk staat namelijk een automaat waarvan men beweert dat er koffie uit komt. De waarheid is dat het ding het overtollige bluswater uit de Fukushima-centrale ophoest. Door bezuinigingen was er geen geld voor iets humaners, en dat terwijl goede koffie *de* ruggengraat is van onze werkende samenleving. Ik dus bellen met Douwe Egberts voor een *state of the art* koffietempel. Mijn baas had een goed gevoel voor humor en liet het toe. Ik liet een speciale hoek maken met alle soorten koffie, thee en soep, koekjes muffins chocolademelk bonbons oftewel: *the works*. Voor de grap liet ik de burgermeester het ding officieel openen (het is opvallend wat sommige mensen bereid zijn te doen voor vijfduizend euro). Mijn collega's waren in shock, vergaapten zich aan al het lekkers en stonden in de rij voor een *macchiato* of een *heavenly hazel*. Uiteraard had ik een koffieboer ingehuurd om uit te leggen hoe het spul werkte. Het was een dusdanige

happening dat het met foto en al in een plaatselijke krant kwam te staan.

Ja en dan ben je dus in één klap *the man* op je werk. Hoewel, sommige collega's vonden het vooral raar wat ik deed, alsof ik mezelf wilde bewijzen. Goedgeefsheid wordt niet zelden aangezien voor egocentrisme. Misschien hadden ze daarin ook wel een beetje gelijk. Toch hekelde ik die houding, doet iemand iets positiefs, is het alsnog een reden om te gaan zeiken. Het lijkt soms wel alsof mensen dat zeiken nodig hebben. Dat ze dus ongelukkig zouden worden als er niks meer te mekkeren zou zijn. Het kan diamanten regenen en dan nog zullen er mensen zijn die zeggen dat dat slecht is voor de paraplu.

‘Overdrijf je niet een heel klein beetje?’ Iris probeert iets verstandigs in mijn hoofd los te peuteren, alsof ze in mijn hersenen op zoek is naar implantaten van haar eigen opvoeding. ‘Ach joh dat valt toch alles mee’, zeg ik, nadat ik haar het gloednieuwe appartement aan de Waalkade in Nijmegen laat zien, dat ik voor een kleine vijf ton voor haar heb gekocht. Dit was haar droom.

Vrij leven, aan het water, in het kielzog van de stad. Iris was kritisch en dat irriteerde me. ‘Ik wil niet ondankbaar overkomen hoor, echt niet!’, zegt ze. ‘Ik hoop gewoon dat je niet te hard van stapel loopt. Ik ben ook gelukkig zonder dit alles moet je weten! Rare mafkees, je hoeft dit niet te doen!’

‘Maar mama, laat mij nou! Na alles wat jij hebt meegemaakt, mag je nu eindelijk krijgen wat je verdient? En mag ik dat dan nog een beetje mooier voor je maken? Ik gun het je zo! Laten we van het laatste gedeelte van jouw leven gewoon één groot feest maken!’

Mijn moeder en ik hadden het vaak op deze onbevangen manier over de eindigheid van alles. Wij vonden dit de gouden rand van onze moeder-zoon relatie. Over de dood kunnen praten met je eigen moeder schept een hele diepe band, waarin je je vrijwel continu bewust bent van de waarde van elk moment dat je is gegeven. Kennelijk was Iris bang dat ik dat bewustzijn zou verliezen. Ik tilde hier niet zo zwaar aan en vond het gewoon heerlijk om leuke dingen te doen voor de lieve mensen om mij heen.

Het leek allemaal heel wat, maar ondertussen had ik pas iets meer dan een miljoen euro uitgegeven. Nog 34 te gaan dus Alsof geld uitgeven een soort tweede baan was geworden. Alsof je geen rust hebt voordat dat achterlijke getal weer wat normalere proporties heeft aangenomen, zodat het weer op een normale, goedkope rekenmachine past.

De rest van mijn omgeving had inmiddels ook lucht gekregen van mijn veranderde situatie. Misschien kwam dat mede doordat ik iedereen om mij heen had uitgenodigd voor wat men later ‘de orgie van de eeuw’ zou gaan noemen. Vrienden, kennissen, restvrienden, nietvrienden: iedereen was uitgenodigd. Het thema van de avond was: ‘Op ieder boutje past een moertje’. Iedere man kreeg daarom bij binnenkomst een boutje, iedere vrouw een moertje. De opdracht was om te ontdekken welk boutje bij welk moertje paste, aangezien er vele verschillende maten waren. Paste het boutje en moertje in elkaar, dan pasten de man en vrouw in kwestie bij elkaar, was de diep filosofische gedachte. Combineer dit met gratis drank, sexy dansers en danseressen, een stripwedstrijd, een enorm

aquarium, een optreden van De Dijk, verschillende ruimtes met loungebanken en zwoele R&B muziek et voilà; men kan niet meer van elkaar af blijven.

Het was een heerlijke avond. Overal zag ik boutjes en moertjes driftig in elkaar geschroefd worden. Als ze niet pasten, dan werd er simpelweg enig zinvol geweld gebruikt. Eigenlijk hoef je alleen maar een simpel excuus te verzinnen om de oerhersenen even lekker uit te kunnen laten. Zodra mensen de verantwoordelijkheid voor hun gedrag deels kunnen afschuiven op iets simpels als een boutje of moertje, komen de hormonen ineens met liters tegelijk naar buiten toe gestoven. Ik bekeek dit van een afstandje en genoot van iedere seconde. Mijn schuld. Door mij wordt er vannacht minimaal één onverwacht kind verwacht. Door mij ontstaan er vannacht liefdes tussen voormalige wildvreemden. In ieder blikveld lagen er wel twee mensen prachtige vieze dingen te doen. Wat een geile avond.

Natuurlijk vond iedereen me aardig en leuk en wist ik dat dit voor 90% gelul was, maar toch. Ik zag het

verschil tussen echt en nep, daar ging het om. Moet alles altijd helemaal doordrenkt zijn van echtheid? Kun je niet gewoon met mensen over dingen praten en elkaar gewoon heel erg aardig vinden? En kunnen die mensen je dan niet gewoon bedanken voor de leuke avond omdat dat ook wel logisch is omdat jij gewoon alles betaald hebt?

Op het einde van de avond is iedereen toeterzat. De laatste ronde komt als een verlossing voor het barpersoneel, dat ook niet kon weten dat de meeste van mijn vrienden extreem goed getrainde alcoholisten waren. Ik geef ze allemaal honderd euro extra en tap zelf wat biertjes mee. Een meisje werpt zich op de bar en steekt haar tong zo diep in mijn keel dat mijn amandelen er van schrikken. Ik ben zelf nog redelijk nuchter, maar dronken van plezier. Ik loop de dansvloer op waar meisje nummer twee mij bespringt en me op verschillende orale manieren bedankt voor de heerlijke avond. 'Niet neuken vannacht', neem ik mezelf voor. Het is al veel te gek en mooi zoals het nu is. Slechte seks met een bezopen blonde nietvriendin zou het niveau van de avond juist naar beneden halen.

Morgen, met een enorme kater, zonder je tanden te poetsen, dan seks hebben. Dan ben je pas echt een bikkkel.

Een week later ben ik in een gloednieuwe donkerblauwe Audi A3 onderweg naar Amsterdam. Als ik Linda laat zien wat ik heb gekocht, kijkt ze verbaasd. ‘Is dat ook jouw favoriete auto? En die kleur ook! Als ik het geld zou hebben, had ik precies dezelfde auto gekocht!’

Ze was een beetje dronken toen ze me dat vorig jaar een keer vertelde, vandaar waarschijnlijk dat ze vergeten was dat ik dat al wist. Ik speel dat ik verrast ben en vraag of zij dan wil rijden. Die middag gaan we naar CarePlus, een zeer luxe kuuroord. We laten ons masseren en van alle kanten insmeren. Hoogtepunt is dat we onze voeten laten schoonknagen door Dr. Fish. Dit zijn allemaal kleine visjes die de dode huidcellen van je voeten afeten. Linda durft eerst niet, krijgt vervolgens een paar keer van het rare gevoel dat het geeft, en is daarna helemaal verkocht. Ze rijdt druk pratend terug en is heerlijk vol van fijne, verse herinneringen.

‘Wat een te gekke auto’, zegt ze als ik haar thuis afzet. ‘Zal ik ‘m dan maar hier laten?’ Ik zeg het zo nonchalant dat ze denkt dat ik wil blijven slapen. ‘Dan neem ik gewoon de trein terug naar huis’, voeg ik daarom toe.

Ze snapt ‘m nog steeds niet en kijkt me vragend aan. Ik laat haar vervolgens de autopapieren zien, die op haar naam staan, en geef haar de sleutels en de tankpas waarmee ze onbeperkt benzine kan slurpen. Haar mond valt wagenwijd open. Ik moet lachen omdat dat een beeld is wat ik nog niet van haar ken. Ze raakt een beetje in paniek en zegt dat ik gek ben. Ik pak haar vast en zeg zachtjes: ‘Maar lieve schat, dat ik gek ben wist je toch al veel langer?’ Ze kijkt naar mij, naar de auto, en weer naar mij. Na het ‘dat kan ik toch niet aannemen-verhaal’ kalmeert ze wat. Dit is het moment om haar achter te laten. Een gebaar is soms veel krachtiger als je het hoogtepunt laat voor wat het is. Ik kus haar, zeg dat ik haar morgen bel, en loop richting het station. Tijdens die wandeling voel ik me een ware superheld.

3

Voor wat hoort wat

‘Wat lach je nou?’, zeg ik, terwijl Chris mijn appartement binnen komt gelopen. ‘Niks hoor, ik vind het gewoon grappig dat je hier nog steeds woont’, zegt hij. Inderdaad grappig. Iedereen om je heen overladen met cadeaus en zelf alles zoveel mogelijk hetzelfde proberen te houden. Ik vertel Chris dat ik bang ben dat ik doorsla. ‘Daar is het inmiddels een beetje te laat voor’, grijnst hij. ‘Denk maar niet dat ik niet weet dat je 50.000 euro gesmokkeld hebt met die hypotheek. Dat is super goed bedoeld, maar overleg het de volgende keer eerst even, goed?’

‘Goed hoor, lul’, denk ik.

‘Misschien wordt het inderdaad eens tijd om wat meer aan mezelf te gaan denken. Een leuk auto’tje kopen ofzo.’

‘Dat kan beter’, zegt Chris. ‘Wat is je droom?’

‘Eigenlijk is mijn ideaalbeeld dat ik overal schijt aan kan hebben. Precies doen waar ik zelf zin in heb dus. Op vakantie gaan wanneer ik dat wil, de muziek keihard aan kunnen zetten zonder gezeik van de burens en drie keer per week uit eten.’

‘OK, wat let je?’, zegt Chris.

‘De angst dat ik het allemaal voor lief ga nemen en vergeet waar het werkelijk om gaat. Chris, wil je me beloven dat je me terug roept als ik jou of mezelf vergeet?’

‘Afgesproken. Wat wil je doen?’, vraagt Chris.

‘Wat doe je aankomend weekend?’ Mijn grijns is zo vies dat Chris direct zijn agenda vrij maakt.

Eerst even testen voordat ik ruim twee ton ga uitgeven. Dat weekend gaan we naar Parijs, maar niet met de trein. Chris schreeuwt het uit als ik hem zijn vervoer laat zien: een knalgele Lamborghini Diablo; zijn favoriete sportauto. Zelf rij ik in een limoengroene

Porsche GT2 naar Parijs omdat ik erover denk om deze auto te gaan kopen. Eerst een weekendje uitproberen dus. De rit is fantastisch. Chris rijdt als Michael Schumacher met teveel drank op en ik durf hem amper bij te houden. Dat mannetje heeft zijn roeping gemist, zo blijkt. Met een verhit en blij hoofd stapt hij uit bij het zoveelste tankstation; de natuurlijke habitat van de Lamborghini. Mijn monster is gelukkig een stuk zuiniger. We ruilen van auto voelen ons baldadig, vrolijk en onvolwassen als de mannen uit de televisieserie *Top Gear*. In Parijs aangekomen trekken we alle bekijks als we aankomen bij het exclusieve Park Hayatt Vendôme Hotel. Die nacht eten we kaviaar en drinken we Christal champagne à 500 euro per fles. Voor het eerst voel ik hoe het is om echt rijk te zijn.

‘U bent Nederlands?’, vraagt een vrouw in het hotel aan me, terwijl Chris en ik in badjas met een enorme kater een dubbele espresso naar binnen proberen te werken. Ik zeg dat een dergelijke lust voor het brakke oog mij altijd ‘jij’ mag noemen. ‘Chantal van het

bedrijf Upper, u misschien bekend?', zegt ze terwijl ze mijn hand schudt.

'Je, vanaf nu zeg je alleen nog maar je, jij prachtige sneaky verkoopster', mompel ik. 'Mij een beetje op mijn zwakste moment proberen te tackelen.

Compliment. Wat wil je van me, jij visuele zelf op mijn kater?', mijmer ik vragend.

'Moeten we je vriend in elkaar slaan?', vraagt Chris.

'Wil je een eigen landingsbaan zodat je als engeltje veilig kunt landen?', vul ik aan.

Chantal lacht een beetje ongemakkelijk en Chris en ik knikken naar elkaar. Geen nepreactie, heel goed. Ze legt vervolgens uit dat Upper een bedrijf is dat dingen voor rijke mensen regelt. Één telefoontje en je krijgt alles wat je hartje op dat moment begeert. 'Dus als ik nu een blauwe helikopter wil die ons naar Marseille vliegt dan regel jij dat voor mij', zeg ik. Chantal knikt heel rustig en zegt: 'Binnen het uur kan je worden opgehaald vanaf het landingsplatform hier op het dak. 'Bewijs het', zeg ik. 'Ik betaal, jij gaat mee.'

Ze staat op en loopt weg. 'Zo, daar had ze niet van terug', zeg ik tegen Chris, die zegt dat ik me weleens

zou kunnen vergissen. We gaan weer aan de koffie. Ik was dat hele mens alweer vergeten toen we ineens een diep bromgeluid hoorden. Chantal kijkt me triomfantelijk aan en zegt: ‘Zullen we dan maar?’

Chris is verliefd. Ik ben verliefd. Wij zijn verliefd. ‘Gewoon een griet hebben die alles wat je maar wilt voor je regelt, hoe geil is dat’, zegt Chris hardop waar Chantal bij zit. ‘Super geil’, zeg ik. Chantal kijkt weg en ik zie dat ze haar lach inhoudt. Ik vraag of ze wilt regelen dat ze zich in mijn bijzijn gewoon relaxed gedraagt. Ze komt los en vertelt ons de wildste verhalen over de dingen die de rijken doen. Ik word voor een basistarief van tachtig duizend euro per jaar lid van Upper en krijg een platinum plaatje met een exclusief telefoonnummer erop. Hier past maar één woord: joepie. Joepie de fucking poepie.

Nadat we geshopt hebben in Marseille vraag ik Chantal of ze een lift naar huis wil. Ze zegt dat haar TGV vanmiddag...

‘TGV’s zijn voor zielige oude mannetjes die van die elektrische treintjes op zolder hebben rondrijden’, zegt

Chris, en ik knik. Ze rijdt met mij mee en ik vraag haar of ik dit ding moet kopen. Ze zegt dat de Porsche GT2 als beste aangeschreven staat binnen het programma Top Gear en ik ben dubbel verliefd. ‘Deze kleur?’, vraag ze. Ik begin een beetje verlegen te knikken, als een kind dat weet dat hij zijn ouders eigenlijk overvraagt, maar dat hij als hij heel eerlijk is toch wel heel erg graag die ene dure speelgoedauto zou willen hebben.

‘Wordt geregeld, daarvoor heb je mij nu.’ Ze belt rond en vraagt me of overmorgen aan het einde van de middag schikt. Ik geef aan dat het schikt als een dolle. Ik druk het gas in en vraag Chantal ten huwelijk, waarmee ik gelijk de grens van wat te regelen valt bereikt heb.

Drie maanden later geef ik een huisopwarmfeest voor mijn twee beste vrienden. Chris en Linda zijn stomverbaasd als ze aankomen bij Villa Boomhut, zoals ik mijn nieuwe stulpje gekscherend noem. Op vijf minuten fietsen van de stad heb ik alles waar ik ooit van droomde: rust, stilte, luxe en vrijheid. Een groot huis op het water met vrij uitzicht op de

zonsondergang, geen burens binnen een straal van honderd meter en alleen de vogels die je wakker kunnen fluiten. Linda zegt dat ik mezelf overtroffen heb. ‘Ik gun het je echt’, zegt ze, ‘maar dit ik volgens mij ook wel echt de droom van iedere man.’ Ze wijst naar Chris, die schuimbekkend en schreeuwend als de mannen uit de Heineken-reclame door het huis aan het rennen is. Dit is dus zogezegd een mannenhuis. Het staat vol met elektronica en stoere spullen: Een grote tv met bioscoopgeluid, spelcomputers, een jukebox, een bar met biertap, luie stoelen, een flipperkast, pooltafel, fitnessruimte, sauna met jacuzi, enzovoort. Ik laat ze de garage zien, waar mijn Porsche staat, een nieuwe peperdure wielrenfiets voor Chris en een kofferset met tickets voor drie weken *ultra all-in* naar Bali voor Linda met haar vriend. Die avond duld ik geen tegenspraak omdat daar geen reden voor is. Dit zijn de mensen waar ik van hou en ik weet waar zij van houden. Ze maken sprongetjes en schreeuwen dingen die ik hier niet zal herhalen. Wat is het heerlijk om dit te mogen doen.

We gaan zitten op het dakterras en drinken ons dronken. Ze blijven slapen in de kamers die speciaal en alleen voor hen zijn, volledig ingericht zoals zij dat leuk vinden. Beide komen ze dus direct weer naar beneden gestormd om te zeggen dat ik nu toch echt knettergek ben geworden. ‘Dat je daar op die manier over nagedacht hebt!’, zegt Linda met tranen in haar ogen. Chris zegt dat hij, als hij een vrouw was geweest, misschien wel hetzelfde gezegd zou hebben. Het is gelukt. Dit heb ik goed aangepakt.

Alleen de liefde kun je niet kopen, verder is alles te regelen, heb ik inmiddels ervaren. Wel jammer, want de liefde geeft nu juist dat ene extra zetje aan alles, waardoor genieten veel meer een vanzelfsprekendheid wordt. Ik ga niet dramatisch lopen doen, maar ik heb op dat vlak nogal wat meegemaakt, laat ik het zo zeggen. Sindsdien ben ik bewust eenzaam en troost ik mezelf alleen nog met oppervlakkige veroveringen. Verder dan dat wil ik niet gaan, terwijl ik heimelijk wel naar meer verlang. Ziehier de padstelling van een fobische romeo. Vuur dat vecht om natte planken van het vlot waarop het drijft.

Het is het zoeken naar een strohalm in een hooiberg vol met spelden. Alsof je nadat Sneeuwwitje is verdwenen een alternatief zoekt in een van de zeven dwergen. Ik zal moeten accepteren dat niemand bij haar in de buurt kan komen. Dat zij het was, maar dus ook is, ondanks haar afwezigheid. Ik ben nog steeds alleen en dat voelt raar genoeg als een overwinning. Alsof ik daardoor nog steeds bij haar ben. Ik laat mijn gedachtetrouw aan haar toch niet wegkopen door de eerste de beste doos met tietten! Ik weiger me over te geven aan een zwak en slap alternatief voor onvoorwaardelijke liefde. Ik ga nog liever naar de hoeren dan dat ik mezelf geestelijk weggeef aan een ander dan zij.

En dus bestelde ik twee hoeren. In mijn prijsklasse heten hoeren overigens callgirls, een belangrijke nuance als je scheve blikken wilt vermijden. Gek genoeg wilde ik dit niet via Upper regelen. Ergens voelt dat kut en is er dus toch een bepaalde schaamte. Condooms koop je nu eenmaal ook liever in de seksshop dan bij het Kruitvat. Mensen die precies weten waar je voor komt kunnen je nu eenmaal beter

helpen, zonder dat je eerst over allerlei sociaal-wenselijke barrières heen hoeft te springen. Ik dus bellen met Exclusive Nightlife voor een lange, leuke nacht met twee engeltjes uit de sekshemel. Als rijke mag je allerlei eisen stellen. Dat is wennen, maar ik probeer zo assertief mogelijk te zijn. Zo eis ik dat de twee dames goede vriendinnen van elkaar zijn en dat ze ook een normaal gesprek kunnen voeren. Op die manier kan er wellicht enigszins een echte driehoeksverhouding ontstaan waarin de meiden zich ook bij elkaar op hun gemak voelen, en waarin ik niet hoef af te knappen op een iets te hoog ‘Oh Oh Chersogehalte’.

Ik krijg vervolgens foto’s te zien van mogelijke duo’s en kies voor Sabine en Denise, die alleen voor de digitale beelden het geld al waard zijn. Ze komen om 20:00 en blijven tot 12:00 de volgende dag. Ik zet de Red Bull alvast koud en maak de 40.000 euro alvast over. Als je iets doet, moet je het goed doen. En jahaa tuurlijk is het plat, goedkoop en een beetje vies. Uiteraard is het een zwaktebod en een belachelijk stompzinnig lapmiddel voor wat ik eigenlijk echt zou

willen. Maar ik ben nu eenmaal ook een man die gewoon een man is en die af en toe ook gewoon seks moet hebben. Bovendien is een trio met twee vrouwen gewoon bruut gaaf als je een man bent. De macht hebben om dat te kunnen regelen, dat moet je gewoon een keer gedaan hebben.

Zenuwachtig? Laat ik zeggen dat de anderhalf uur na het eten tot 20:00 lachwekkend ongemakkelijk waren. Ik hoor de taxi aankomen en loop doodnervus naar buiten om ze te verwelkomen. De dames zijn schitterend en duidelijk van een andere klasse dan de hoeren die je in Amsterdam achter de ramen ziet. Ze hebben stijl, zijn goed gekleed en gaan niet gelijk als idioten aan me hangen. We hebben zowaar gelijk normaal contact en praten over van alles, waarbij ik uiteraard wel steeds het middelpunt van de discussie ben. Het voelt vervelend om dit te zeggen, maar eigenlijk was dat dus gewoon heel erg fijn. Net als bij het feest dat ik gaf, dacht ik ook nu: 'Waarom zou ik hier moeilijk over doen? Het is toch gezellig? So what dat ik betaal, iedereen krijgt toch wat hij wil op deze manier? Moet alles altijd helemaal gelijkwaardig zijn?

Je betaalt toch ook voor vriendelijke bediening in een restaurant?’

En jahaa ik voelde zelf ook wel dat er iets niet klopte aan deze redenatie. Laat me gewoon maar even.

Uiteindelijk was het dus een erg gezellige avond die een prachtige opbouw kende. Nu had ik natuurlijk ook alles binnen handbereik. Na een paar uur zaten we samen in de jacuzi en was er nog niets gebeurd. De dames wisten als geen ander hoe ze een prettige, relaxte sfeer konden creëren. Misschien was ik zelf ook wel wat leuker dan ik zelf dacht. ‘Veel van de mannen die zij tegenkomen zijn natuurlijk van die dikke lelijke arrogante kutbankiers’, bedacht ik me. Hoe betaald het ook was, volgens mij hadden ze het echt naar hun zin.

In de jacuzi begon het, vervolgens ging het via de pooltafel (morgen even Upper bellen voor een nieuw kleedje) naar het bed, dat gelukkig ruim genoeg was voor drie mensen. Het was... Ja dat was het echt. Het was zacht, lief en leuk. Ik was zelf verbaasd omdat je je bij een trio toch vooral iets luid pornografisch

voorstelt. Nee echt, het was wel druk, maar niet té druk. Het was geil, maar er was wel echt sprake van genegenheid. Ze zoenden ook, dat had ik als eis opgegeven. Seks hebben zonder zoenen lijkt mij het ultieme gevoel van afwijzing. Het is interessant dat vrouwen bereid zijn om zich voor geld decimeters diep laten penetreren, maar dat zoenen voor de meesten te dichtbij komt. Zoenen is dus het meest intieme dat je kunt doen met iemand. Pas als je langdurig met de lippen op elkaar kunt liggen is er sprake van een seksuele relatie. Het neuken zelf is mechanisch en biologisch en zou ook door een goed ontwikkelde robot uitgevoerd kunnen worden. Zoenen maakt seks menselijk en invoelbaar.

En nu moet ik gaan zeggen dat ik er achteraf spijt van heb en dat het een domme oppervlakkige actie van me was, maar de eerlijkheid gebied me dat niet te doen. Het was een ervaring om nooit te vergeten.

Chris is dé aangewezen persoon om dit soort dingen mee na te bespreken. Linda zal uit alle macht proberen me te begrijpen, maar uiteindelijk teveel dingen

zeggen die ik niet wil horen. Dingen die ik eigenlijk zelf ook wel weet. Misschien is de ergste kritiek die je kunt krijgen wel datgene waar je het heimelijk zelf mee eens bent.

Chris is bovendien een man en dus leg ik hem van man tot man uit hoe heerlijk het is om ‘gewoon’ weer eens een nacht van alle kanten armen om je heen te voelen. Seks als bijproduct van geborgenheid. Alles krijgen waar je als rukkende puber ooit van droomde en vervolgens de armen om je heen het meeste koesteren. Chris vindt het mooi en zegt dat je ook langs lelijke wegen schoonheid kunt ontdekken. Ik vertel hem geen details. Zo zijn wij niet, gek genoeg. Het ligt in de lijn der verwachting dat wij als vieze mannen zijnde alle details over ons immorele gedrag tot in de laatste geur en kleur aan elkaar zouden vertellen. Maar nee, wij delen geen vunzigheden met elkaar, wij informeren elkaar alleen over het feitelijke verloop van een erotische avond en hoe we deze hebben beleefd. Met Chris praten over tieten, konten en klaarkomen voelt ordinair, alsof we daarmee

indirect zouden zagen aan het pseudo-intellectuele fundament van onze vriendschap.

Met Linda heb ik het delen van gevoelens juist tot kunstvorm verheven. We lopen gearmd van mijn Porsche naar de Amsterdam Arena, waar ik exclusieve vip-kaarten heb geregeld voor een concert van U2. Linda op de foto met haar held Bono. Wie zegt dat geld niet gelukkig maakt? Wij in ieder geval niet. De geweldige ervaringen van de afgelopen maanden hebben ons juist nóg veel dichter bij elkaar gebracht. Ze zegt dat ze zo blij is dat ik al die dingen echt uit liefde doe, en niet uit een achterlijke drang mezelf te bewijzen. Ik krijg er godverdomme tranen in mijn ogen van. Dit is een hogere vorm van ‘houden van’. ‘Al zou het kunnen, ik zou nieteens met je willen neuken. Je armen om me heen, meer heb ik niet nodig.’ zeg ik, terwijl we dansen op ‘In the name of love’.

Liefde. Vanaf nu alleen nog maar liefde.

4

Vriendschap is...

... het geluk van anderen dat je als medeplichtige overvalt. De vreugde van samen genieten. Wat een plezier heb ik de laatste maanden gehad! Het ene na het andere gebeurtenissencircus trekt voorbij. Het leven is ineens niet meer saai. Ik besluit om nog maar twee dagen per week te gaan werken en doe alleen nog maar losse projecten, zodat ik zelf kan bepalen wanneer, en hoe lang ik op vakantie ga. Ik laat me elke week masseren in de sauna en word fluweelzacht gemotiveerd door een *personal trainer* als ik ga sporten. Ik drink alleen nog de beste wijnen, laat mijn boodschappen door Albert zelf bezorgen, en vlieg per privéjet naar Londen voor de finale van de Champions League.

Chris blijft er verbazingwekkend nuchter onder. Hij kan dat. Als Chris zich bijvoorbeeld kapot ergert aan het audionucleaire gedrag van zijn medepassagiers in de trein, dan kan hij alsnog heel rustig en hardop constateren dat het goed is dat hij geen wapenvergunning bezit. Volkomen kalm en analytisch kan hij dan aan mij uitleggen wat in dat geval de optelsom van omstandigheden zou zijn die hem zou dwingen tot het veelvuldig en willekeurig afknallen van een grote kudde geluidsvervuilende NS'ers.

Ook tijdens onze escapades blijft hij de rust zelve, en op eerlijk te zijn irriteert me dat een beetje. Als ik mijn eigen enthousiasme probeer te delen, krijg ik stevast een iets te droge reactie. 'Je hoeft me niet te bedanken ofzo, maar een beetje erkenning kan toch geen kwaad?', probeer ik te delen. 'Ik hoef je inderdaad niet te bedanken, en dit is gewoon de manier waarop ik naar dit soort dingen kijk', reageert Chris, net zo cerebraal als altijd. 'Goed joh, ga jij lekker alles kapot relativieren, ga ik lekker genieten', zeg ik boos. Ik schenk champagne in en sla mijn armen om de twee barmeisjes heen, terwijl ik Messi vanuit mijn skybox

zijn tegenstander zie poorten. Ik voel de priemende blik van Chris in mijn rug, terwijl hij met zijn armen over elkaar kritisch staat te kijken naar wat hij eigenlijk zou moeten meebelevén.

‘Misschien gaat het hem allemaal een beetje te snel’, zegt Linda aaiend. ‘Er gebeurt zo veel, je staat geen moment stil. Elke dag heb je wel weer wat nieuws. Misschien moeten jullie gewoon weer eens een normale avond hebben samen, in jullie stamkroeg, met een biertje, meer niet.’ Ze ziet mijn worsteling en kijkt voorbij aan de Grote Bek van Geldgeluk die ik de laatste maanden zo vaak opzet. Ik merk dat ik onrustig ben en dat ik inderdaad continu nieuwe, spannende dingen aan het bedenken ben. Ik ben verslaafd geworden aan Nemen door te Geven, en aan Zijn door te Hebben. En hoe hartstochtelijk ik dit ook doe, er zit ook een ongezonde, dwangmatige kant aan.

Gewoon weer een beetje normaal doen dus. Makkelijk gezegd, saai gedaan. Mensen die normaal doen vervelen zich steevast te pletter, heb ik ervaren. Als je

normaal doet dan doe je toch niks speciaals? Waarom gewoon doen als je alles bijzonder kunt toveren?

Misschien voelde ik me in die tijd een soort orakel van geluk, dat weet ik niet meer precies. Volgens mij dacht ik dat ik iedereen om me heen wel even zou kunnen fixen met geld. Als collega's klaagden over de trage pc's op het werk, dan kreeg iedereen de volgende dag een hypermoderne laptop cadeau. Geregeld. Als Chris de Alpe D'Huez op wilde fietsen, waarom zou hij dat dan niet samen met Michael Boogerd doen? En als ik zelf zonder geflits wil scheuren in mijn lieve bolide, waarom zou ik dan niet samen met Jos Verstappen naar Zandvoort gaan om daar gezellig een paar setjes banden op te branden? Waarom wat dan ook laten liggen als je alles kunt maken?

Linda vertrok naar Bali met haar vriend en stuurde me de ene na de andere waanzinnige foto. Ik plan gelijk een trip voor mezelf in. Zonder Chris. Even geen Chris. Misschien wil m'n moeder mee. We zien elkaar en kennelijk heeft ze die dag besloten om even heel irritant de moeder uit te gaan hangen. Ouders hebben

dat soms, zelfs als je al dik in de dertig bent. Ineens krijgen ze een bevlieging en pakken ze hun oude taak weer op.

‘Ik vind eigenlijk dat het wel even mooi geweest is. Je slaat nu echt een beetje door. Zou je het niet gewoon even een maandje rustig aan willen doen?’

‘En waar denk je dan dat die vakantie voor is?’ Ik zeg het zacht en belerend en voel gelijk hoe arrogant het moet klinken. ‘Ga toch gewoon lekker mee, het zal je zo goed doen!’, zeg ik in een poging tot herstel. ‘Nee sorry Gijs, ik ga niet mee. Niet omdat ik het niet wil, maar omdat ik het niet op deze manier wil. Je loopt aan jezelf voorbij en daarom loop ik deze keer niet met je mee.’

‘Nou schitterende woordspeling hoor, godverdomme zeg! Dus als ik wat minder hard ga lopen hou je me wel bij? Wat zit iedereen toch te zeiken, jullie profiteren er toch ook van mee?’

De rest van het gesprek is voor dovenmansoren. Ik vertrek de volgende dag en verras Linda door op het strand in Bali heel casual voorbij te wandelen. ‘Hee jij

ook hier?’ Linda is lief als altijd, al is de bezorgdheid in haar blik niet weg te fotoshoppen.

Een weekje lanterfantien met Linda maakt mijn hoofd weer leeg. Ik maak het goed met m’n moeder en ga inderdaad ‘gewoon’ met Chris naar de kroeg. Hij snapt het wel. Iedereen om me heen snapt het wel. Leuk is dat, begrepen worden.

Als het hoofd teveel macht krijgt, kan het hart zich verwaarloosd gaan voelen. Misschien probeer ik via mijn hoofd m’n hart te vullen, door maar zoveel mogelijk idiote dingen te doen. Dingen kopen om de leegte af te kopen. Altijd als ik door de stad loop, krijg ik het gevoel dat ik wat moet. Een hypermoderne tandenborstel. Ipad. Kleren. Schoenen. Games. Cd’s. Allemaal voor mij. Allemaal voor niets.

Misschien heb ik niet de juiste genen om verstandig rijk te kunnen zijn. De drang om te genieten zit diep in mijn aard verankerd. Ik ben een onherstelbare hedonist en vind het bijzonder ingewikkeld om een dag niet te plukken. En ik ben ongeneeslijk optimistisch, zo erg dat ik er zelf soms chagrijnig van

word. Je hebt soms van die automatismen die er met de beste wil van de wereld niet uit te rammen zijn. Dan hoor je jezelf reageren of zie je jezelf iets doen waarvan je denkt: 'Ohja, zo ben ik soms'. Geheel onvrijwillig kan ik bijvoorbeeld gedachten krijgen over hoop, liefde, vriendschap, en *dat alles wel weer goed komt*. Dan haat ik mijn clowneske genenpakket en wil ik eigenlijk gewoon een verbitterde alcoholist worden. Ook het onderdrukken van positieve neigingen is soms dus een hele klus. 'Maar waarom zou ik? Moet ik niet gewoon mijn handjes dichtknijpen met wat ik allemaal heb en gewoon lekker leuke dingen gaan doen?' Zie! Daar is het alweer, dat valse positieve rotkarakter! Nooit gunt het mij mijn welverdiende melancholie.

Ik zal moeten accepteren dat ik nooit die verbitterde alcoholist zal worden, maar dat ik dus ook altijd geneigd zal zijn om de vrolijke entertainer uit te gaan hangen. En als je dan de middelen hebt om je eigen show zonder beperkingen zelf vorm te kunnen geven, dan kun je verwachten dat dit gezeik gaat geven. Eigenlijk is het leven helemaal niet zo ingewikkeld als je je eigen handicaps kent. Misschien is het probleem

juist dat we steeds iemand proberen te zijn die we nooit zullen worden.

Samen met Chris en Linda naar een festival. Gewone kaartjes, gewoon bier in plastic glazen, gewoon keihard verknetteren in de bloedhete zon. We zitten uitgeput op het vertrapte gras na een lange dag springen op de muziek van Vampire Weekend, Pearl Jam en John Mayer. Die dag laat ik mijn nieuwe rol volledig los en mogen mijn vriendjes alles bepalen. Het voelt heerlijk om even niet te hoeven. Ik zie Linda opgelucht ademen, waarna ze me op mijn nek vliegt en zegt dat ze me gemist heeft.

Twee dagen later belt ze me op. Ze is in de war, ze huilt en zegt dat ze het even niet meer weet. Ik sta direct op het punt om naar Amsterdam toe te scheuren. Voor sommige mensen laat je reflexmatig alles vallen als er een probleem is, zonder dat je hier bewust over na hoeft te denken. Er blijkt in de nacht na het festival iets gebeurd te zijn tussen Linda en Chris. Beide zijn onverwoestbaar en laten mij tijdens een avond stappen meestal vermoeid thuis achter, waarna ze zelf nog een paar uur samen doortrekken.

Ze kunnen beiden zoveel zuipen dat ik werkelijk weleens heb gedacht dat het eigenlijk gewoon twee zeer knap omgebouwde kamelen zijn.

Uiteindelijk sloeg de vonk dus alsnog over. Chris is tot over zijn oren verliefd, Linda voelt zich compleet van de pot gerukt. Wat nu? Ze woont samen en ze heeft een angstaanjagende eerlijkheid in zich, waardoor ik nu al zeker weet dat ze dit sowieso aan haar vriend zal gaan vertellen. Ik kan haar dus bij voorbaat al niet overtuigen van het idee om dit niet te doen. Fouten van deze aard moet je eigenlijk altijd voor je houden als je besluit om bij iemand te blijven. Eerlijkheid kan een nobel vergif zijn dat relaties tot op het bot kan verkankeren. Het is een taboe om te opperen dat je een *slip of the tongue* als deze moet verzwijgen, maar vertrouwen tussen geliefden kent nu eenmaal geen ruimte voor menselijke uitglijers. Kiezen voor de ander, je vierkant kapot schamen en voor altijd zwijgen is veel functioneler dan dat je de krachtsverhoudingen in je relatie voor eens en altijd verpest met de morele drang om van je eigen schuldgevoelens af te willen komen. Linda moet gewoon haar mooie muil houden en samen met mij dit

lijk in de kast stoppen, er zestien sloten aan hangen en de kast vervolgens naar de diepzee van Alaska laten verschepen. En ik weet dus nu al dat ze dit niet gaat doen.

Wat moet je zeggen in zo'n situatie? Het is altijd een heimelijke droom van me geweest dat ze ooit bij elkaar zouden komen. De twee mensen waar je het meeste van houdt, die vervolgens van elkaar gaan houden. Vriendschap als ultiem vehikel voor romantiek. Maar niet zo, niet met zo veel bijwerkingen. Een relatie die ontstaat uit vreemdgaan heeft een slagingskans van 11%. Het kan niet.

‘En toch wil ik het’, zegt Chris gedecideerd. Ik merk direct dat ik ook bij hem niets in te brengen heb, nadat Linda heeft opgehangen met de mededeling dat geen vezel in haar lijf in staat is tot liegen. ‘Ik weet het, lieve, veel te lieve Linda’, zeg ik ontroerd. ‘Had je nu maar een weekje een beetje van dat slechte van mij.’

Chris wil het. De laatste keer dat hij dusdanig stellig iets wilde kreeg ik hem er met geen zeven paarden vanaf getrokken. Hij moest en zou in het pikkedonker een hijskraan beklimmen met zijn dronken hoofd. Ook

toen wist ik dat ik maar beter een goed springkussen kon regelen in plaats van dat ik moeite zou doen om hem naar beneden te lullen. ‘Best hoog’, was zijn conclusie bij terugkomst. Nu vormde een vrouw zijn blinde vlek van onverstandig opportunisme. En natuurlijk was er ook de liefde, alsof het allemaal nog niet verwarrend genoeg was! Als cupido met een druiper probeerde ik te laveren tussen de verwarring van Linda, de hoop van Chris en mijn eigen gebrek aan vertrouwen in een goede afloop. Lopen op eieren gevuld met dynamiet was mij in die tijd waarschijnlijk makkelijker af gegaan.

Daarna hoor ik een week niets meer van ze. Ik bel ze plat, maar krijg geen gehoor. Ik ga bij ze langs en vind enkel dichte deuren en lege huizen. Waar zijn mijn verdwaalde vrienden?

Na 9 dagen krijg ik een mail van Linda. Samen zijn ze in het geniep naar Parijs gegaan om erachter te komen of de vonk daadwerkelijk vuurwaardig was. Dit blijkt zo te zijn. Ze hebben besloten om het samen te gaan proberen. Ik voel me gepasseerd als ultiem adviesorgaan, maar ben ook blij voor ze. Je vraagt of ik

dat meen? Of ik echt zo blij voor ze ben? Goed, ik geef het toe, omdat jij het bent. Ik ben niet helemaal echt blij voor ze. Ergens vind ik het kut en merk ik dat ik me verraden voel. Achter mijn rug om heeft de liefde mijn twee beste vrienden verschalkt. Als dat maar goed gaat...

En het gaat goed. Te goed. Ik spreek ze ineens amper meer. Chris komt niet meer elke week gamen, poolen en schaken, en Linda is veel te druk met het managen van de crisis bij haar thuis. Weg bij haar vriend en direct bij Chris ingetrokken. Alsof ik een engel met een mitrailleur zie lopen, zo erg vind ik dit niet bij haar passen. Na zes weken komt ze dan eindelijk op bezoek. Ze heeft een enorme kater en is chagrijnig. Ergens vind ik dat mooi omdat ik het nodig vind om af en toe haar menselijkheid te zien. Zelfs zij heeft dus af en toe haar onredelijke momenten.

Maar nu lijkt het wel alsof ook haar knuffelgehalte mij is ontnomen. Ze is afstandelijk, in haar hoofd, en niet de lieve Linda waar ik zo aan gewend en door verwend ben. Ze praat over Chris en hoe laat het gisteren is geworden en hoe moeilijk het allemaal is.

Als ik begin over een meisje dat ik tijdens het fitnessen heb ontmoet, begint ze direct een kruisverhoor over ‘of ik haar wel verteld heb wie ik ben en hoeveel geld ik heb. Dat ik daar gelijk eerlijk over moet zijn omdat het anders gedoemd is te mislukken.’

‘OK, wie ben jij en wat heb je met mijn beste vriendin gedaan?’, vraag ik. Ze is werkelijk onredelijk. *Mijn* Linda! Wat is er aan de hand?

Schuldgevoelens van eigen bodem blijken de boosdoeners. Er gebeuren dingen die haar overvallen als onvrijwillige keuzes. Vaak bepaalt het leven wat er met ons gebeurt en maken we onszelf vervolgens wijs dat het onze eigen beslissing was. Ik snap het, maar voel me ook in de kou gezet. Zij en Chris zijn samen ineens een soort gesloten unit geworden waar ik alleen nog met heel veel moeite bij kan komen. Ik laat het en probeer zo lief te zijn als zij meestal is.

Twee weken later is het weer precies hetzelfde godverdomde liedje. Ik spreek af met Linda en hoor op het laatste moment *dat ze met Chris gaat eten*. Of ik later met ze naar de kroeg wil. Daar ben ik dus wel goed genoeg voor. Ik ben woest en sms Linda dat ze de

pleuris kan krijgen. Vervolgens belt *Chris* mij op met de mededeling dat ik niet zo onredelijk moet zijn.

‘Wees blij man, het lijkt wel of we van jou niet gelukkig mogen zijn.’

‘Pardon?’

Hij herhaalt het. Ik heb het dus goed gehoord. Er komt inmiddels rook uit mijn oren. Wat denken ze godverdomme wel niet!?

‘Dus dat jullie gelukkig zijn met elkaar betekent automatisch dat ik het lekker uit kan zoeken? Weet je nog hoe je Linda hebt leren kennen? Juist! Via mij! Zonder mij had je nooit gehad wat je nu allemaal hebt. Klootzak. Lekker hoor, eerst dat geld aannemen voor je huis, er nog even heel ethisch over gaan zeiken ook, en vervolgens kan ik dus doodvallen. Fijne vriend ben jij!’

Boem. Van sommige dingen die je zegt weet je direct dat ze bepalend zullen zijn voor het verdere verloop van een verhaal. Ik krijg nog de kans om het terug te nemen, maar die kans kan Chris in z’n reet stoppen. Ineens gaat meneer het beschermende vriendje uithangen. Waar bemoeit hij zich mee?

Ik hoor Linda op de achtergrond fluisteren tegen Chris *dat hij (ik dus) misschien even moet horen dat hij (ik dus godverdomme) echt wel heel belangrijk voor ons is.*

Boem.

‘Dát hoorde ik! Zijn jullie nu samen aan het bedenken hoe jullie je zielige miljonairsvriendje zoet kunnen houden!? Waarom behandelen jullie mij als een klein kind? Ik heb toch ook gewoon recht op jullie vriendschap! Na alles wat ik voor jullie gedaan heb! Schandalig hoe jullie mij behandelen!’

Daarna maak ik Chris nog uit voor hypocriete huichelaar en zeg ik dat Linda lekker de pot op kan. Ik hang op en weet dat ik iets heel erg kapot gemaakt heb. Jammer genoeg ben ik te boos om er verdrietig over te kunnen zijn.

Nadenken. Of liever gezegd: sufpiekeren. Gebeld worden door Linda en niet opnemen. Een sms. Ze wil praten, me niet kwijt en ze zegt sorry voor als ik me gepasseerd en ondergewaardeerd voel. Chris doet niets. Ik doe niets. Soms liggen mensen jaren lang in

hun sociale loopgraven voordat ze ook maar een vin durven te bewegen. Ik weet dat ik dingen heb gezegd die niet konden, maar ik vind ook nog steeds dat ik gelijk heb. Ik doe alles voor ze en vervolgens laten ze me gewoon keihard barsten.

Ik heb zo ontzettend gelijk dat ik er niet van kan slapen. Liever had ik ongelijk, dan had ik er nog wat mee gekund. Mensen moeten rekening houden met elkaar's gevoelens. Gewoon heel even uit je eigen referentiekader stappen en dan denken: 'Goh, misschien vindt Gijs het best wel kut als ik nu weer afzeg en met Chris (zijn beste vriend) ga eten zonder hem.

Gelijk hebben is echt een klus. Van gelijk hebben word je koppig, heb ik gemerkt. En daardoor heb ik van mijn sociale loopgraf inmiddels een zwaar beveiligde atoombunker gemaakt. Vriendschap is een illusie, zoals Henk Westbroek ooit schreef. Ik ben een lul. Maar ik heb wel gelijk.

5

Thailand

Op Schiphol krijg je het gevoel dat, als alles er omheen in de brand zou staan, Schiphol toch gewoon zou blijven draaien. Het is een soort zelfstandig organisme van Starbucks, dure maar smerige sushi en mensen die continu in beweging zijn. Misschien dat ik het daarom zo leuk vind om er stil te staan. Schiphol in je eentje, met veel tijd voor koffie, heeft iets melancholisch, als een donkere snelweg in de nacht. Het dubbele gevoel van komen en gaan wordt hier prachtig voor je neus ontvouwen. Graag kom ik er wat eerder dan planmatig noodzakelijk, zoals ook nu. Ik hoor de verschillende talen om mij heen, die allemaal verhalen over één gemeenschappelijke passie: reizen!

Chris zei ooit dat het reizen zelf eigenlijk heel kut is, en dat het in feite heel eigenaardig is dat zo veel mensen er zo van houden. Misschien willen we voorkomen dat we te lang stil staan, waardoor we ontdekken dat onze uiteindelijke bestemming altijd de dood is. Reizen is daarmee dé manier om geestelijk te kunnen overleven.

En hij gaat hoor, Spuit Elf, bepakt, bezakt en beladen. Ik heb besloten om *gewoon* economy class te reizen en voel me onterecht trots dat ik mij als een normale, bescheiden forens gedraag. Dit is een laf statement; een zacht en makkelijk offer voor de morele drang om normaal te willen blijven.

In Bangkok lijkt alles precies hetzelfde als in elke andere stinkende kutmetropool. De mensen in de metro staan er net zo verveeld voor zich uit te sms-en als bij ons. Tot je de trein naar het noorden neemt en dwars door de sloppenwijken rijdt. Ik val van de ene verbazing in de andere en krijg maar niet de tijd om geestelijk even op adem te komen. Prachtige tempels worden afgewisseld door hutten met mensen die in hun eigen afval iets te eten proberen te zoeken.

Ik ben de enige buitenlander in de trein en daarmee ongeveer een have meter langer dan iedereen, een literpak vanillevla blonder dan iedereen, en de enige zonder bruine ogen. Zodra je het toerisme de middelvinger geeft ontdek je een land pas echt. Jezus wat een armoede, en toch lijkt iedereen de grootste lol te hebben. Op het treinstation kwam ik gehaast en uitgedroogd aan en keek ik ineens in de blije gezichten van twee graatmagere boeddhisten. Ik lachte terug en werd er direct rustig van. En nu ik in de trein zit weet ik niet wanneer ik uit moet stappen en ook dat geeft me ergens een rustig gevoel. Alsof het niet zoveel uitmaakt waar je naartoe gaat, zolang je maar onderweg bent.

Rest de vraag waarom ik onderweg ben gegaan. Ik merkte dat de boel me een beetje begon te ontglippen. Na het gezeik met zowel Chris als Linda heb ik het gevoel dat ik niets meer goed kan doen, waardoor ik geneigd ben om dan maar helemaal niets meer te doen. Vier weken blijf ik hier, in de hoop dat dit land mij weer met beide benen op de grond zet. Volgende week laat ik me daarom vijf dagen lang opsluiten in

een boeddhistisch klooster. Met één bakje rijst per dag, niet praten en alleen maar mediteren hoop ik mezelf dan weer terug te vinden. De vraag is alleen: Hoe ver ben ik inmiddels bij mezelf vandaan gekropen? En hoe lelijk is het spiegelbeeld dat ik tegen zal komen? Ik ben nu al bang voor wat gaat komen.

Volgens boeddhisten is alles wat leeft heilig en dient alles en iedereen dus met liefde en respect behandeld te worden. En dus lopen er zwerfhonden dwars door de tempels heen, en wordt er altijd voor alles en iedereen gezorgd, onvoorwaardelijk. Als je een Thai iets vraagt zal hij niet rusten voordat hij je perfect geholpen heeft. Je ziet de opluchting in de gezichten van die mensen als je aangeeft dat ze echt niet helemaal mee hoeven te lopen naar het hotel, en dat je echt helemaal gelukkig bent met alle adviezen. ‘Gelukkig, ik heb iemand echt kunnen helpen’, zie je ze dan opgelucht denken. Het helpen en steunen zit hier in het wezen van de mensen verankerd.

Zorgeloos mobiel bellen in het buitenland: één van de mooie vrijheden van veel geld. Iris belt me na een paar

dagen en begint gelijk te zeiken. Ze *hoopt* vooral van alles: dat ik *plezier* ga hebben, dat ik toch vooral *lekker dicht bij mezelf blijf*, en dat ik *niet verdwaal in oppervlakkige verleidingen*.

‘Waar bemoei je je nou mee trut?’, zeg ik boos. ‘Denk je nou echt dat ik hier alleen maar ben om de kapitalistische hoerenloper uit te gaan hangen? Wat ken jij me slecht zeg!’

Iris probeert me tot redelijkheid te roepen, maar die ben ik inmiddels al mijlenver voorbij. ‘Denk je dat het makkelijk is om een grote bek te krijgen van iedereen die je probeert te helpen? Denk je dat ik hier de mazzelaar ben? Ik weet totaal niet hoe ik met deze situatie om moet gaan en dan ga jij me ook nog eens heel paternalistisch vertellen wat ik wel en niet moet doen? Hoe kun jij nu weten hoe ik me voel?’
 ‘Natuurlijk weet ik niet hoe jij je voelt, ik maak me gewoon zorgen, da’s moeders eigen’, zegt Iris.

‘En wat heb ik daar aan? Ik zit verdomme aan de andere kant van de wereld mijn leven aan elkaar te

lijmen en dan moet ik me ook nog eens met jouw zorgen bezig gaan houden? Wanneer gaat het nu eens een keer echt over mij, in plaats van over jouw zorgen over mij?’

‘Het spijt me echt als het zo overkomt, zegt Iris nu duidelijk hoorbaar geëmotioneerd. Ik zeg verder wel niets meer.’

‘Ja nu doe je het dus gewoon wéér! Mij een beetje met een schuldgevoel opzadelen door dat gezeik. Weet je wat, zoek het lekker uit joh!’

Ik hang op en smijt de telefoon stuk tegen de muur, ook weer zo’n in en in zielig miljonairsdingetje. ‘Zie mij eens een telefoon kapot gooien omdat ik toch gelijk wel weer een nieuwe kan kopen.’ Wat een sukkel ben ik.

Ik loop naar buiten en zie een man die mijn opa had kunnen zijn met een Thais meisje dat mijn dochter had kunnen zijn. De schaduwzijde zit zelfs in de mooiste dingen verborgen. Het is een tragisch beeld van de

rijke die de arme nog armer maakt. Gaat alles uiteindelijk stuk en is vooruitgang niets meer dan het begin van het einde? Ziehier de tragiek van de man die alles heeft en tot niets in staat is. Alles voelt nep, zelfs als ik weet dat het echt is. Tijd om een hulplijn in te schakelen.

Zelfs binnen het boeddhisme kun je met geld een heel eind komen. Ik maak vijftigduizend euro over naar het klooster, met de vraag of ik eerder mag komen. Een smerige vorm van manipulatie, dat weet ik, maar ik ben wanhopig. Het klooster is gelegen op een berg op ruim 2300 meter hoogte. Er is geen telefoon, geen internet en geen warm water. Alles hier ademt een soort gepreserveerde oudheid, waardoor je eigenlijk niets aan durft te raken. 306 Treden moest ik op lopen om er te komen, wat voelde als een ritueel afscheid van de bewoonde wereld.

Ik word als een held onthaald en begin mijn retraite met een schuldgevoel. Buigende monniken die denken dat mijn hart op de juiste plek zit. Ze moesten eens weten.

Voor mij gelden gelukkig dezelfde regels als voor iedereen. Ik moet alles inleveren: tas, kleren, laptop en telefoon. 'Heel goed, verlos me maar van zoveel mogelijk onzin', denk ik, terwijl ik me volledig overgeef aan de mensen daar. Ik word naar een klein kamertje geleid met een bed en een wastafel. Hoe klein is dat kamertje? Laat ik zeggen dat mijn fiets er claustrofobisch van zou worden. Vijf dagen, over vijf dagen mag ik weg.

Tot rust komen begint met onrustig worden. De eerste dag krijgen we als groep lessen over meditatie en boeddhistische wijsheden. Daarna is het ieder voor zich. Ik wil praten met de boeddhisten over wat me allemaal dwars zit, maar dat mag niet. De wanhoop neemt toe en ik tel de minuten af, waarbij je ontdekt dat vijf dagen gemeen veel minuten bevatten. Ik wil weg. Ik wil bier. Ik wil flirten met die griet naast me. Ik wil m'n mail checken. Ik heb dorst. Ik voel me kut. Ik verveel me. Ik heb honger en wil met GPS op Googlemaps kijken waar de dichtstbijzijnde friettent is.

Een paar uur later ben ik in staat bruut te moorden voor een frikadel speciaal. Ik kijk driftig om mij heen en zie gelukkig dat ook andere deelnemers het moeilijk hebben. De boeddhisten omringen ons als een zwerm blijde bijen. Langzaam dringt hun allesomarmende rust tot mij door. De tranen beginnen te rollen, terwijl ik niet het gevoel heb dat ik moet huilen. Alsof de kraan van mijn ziel wordt open gezet.

Je hoort vaak verhalen van mensen die verlichting vinden in zo'n klooster. Misschien ben ik te nuchter om open te kunnen staan voor een dergelijke ervaring. En misschien bedoel ik juist precies hetzelfde door het 'gewoon een erg lekker gevoel' te noemen. Door je verslavingen, je verdriet, je onvrede en je woede heb je heel veel wantrouwen naar jezelf toe ontwikkeld. Je denkt dat je van alles nodig hebt om geestelijk in leven te kunnen blijven. Tijdens zo'n retraite ontdek je dat je ook zonder wrok kunt leven. Dat je het niet nodig hebt om mensen te moeten haten, en dat je eigenlijk jezelf haat. Meditatie zorgt ervoor dat je de naakte waarheid over jezelf kunt accepteren: ik ben weerloos, kwetsbaar, alleen en bang, en dat is helemaal niet erg.

Liefde kan soms als zacht water door de vingers van je verweer heen glippen. Dit maakt liefde vele malen meedogenlozer dan haat. Tegen haat kun je vechten, tegen liefde niet. De boeddhisten hielden ons gevangen in onszelf, zonder dat ze ons daar ooit toe hebben gedwongen. Na de vierde dag wilde ik er eigenlijk niet meer weg.

Uiteindelijk bleef ik negentien dagen hangen. Ik voelde me helder, scherp, vredig en vreugdevol. Alsof je high bent van het leven. Alsof je de oerkracht voelt die ervoor zorgt dat alles in beweging blijft. Eindelijk was ik weer waar ik wilde zijn.

‘Telefoon van Iris, met Lotte.’

‘Hè, wat doe jij nou met de mobiel van mijn moeder?’, vraag ik aan mijn tante.

‘Jezus Gijs! Waar zat je al die tijd?! Je moet zo snel mogelijk terug naar Nederland komen. Je moeder heeft een auto-ongeluk gehad.’

6

De storm na de stilte

Geen vlucht meer beschikbaar die dag. Ik bel Upper in paniek op en word direct geholpen. Er komt een privé vliegtuig uit Nederland, dat er over een kleine tien uur zal zijn. Anderhalve ton om eerder bij mijn doodzieke moeder te kunnen zijn. Geld speelt ineens ook gevoelsmatig geen enkele rol meer.

Ik denk aan onze ruzie, hoe ik haar geen enkele ruimte gaf om haar goede bedoelingen uit te kunnen leggen. ‘Ga niet heen zonder te groeten’, zeggen ze altijd, en ‘ze’ hebben ineens op een hele vervelende manier gelijk.

Ik bel mijn tante om meer details te weten te komen. ‘Het ziet er niet goed uit’, zegt ze zeer emotioneel. De

doktoren denken dat ze hersenletsel heeft. Hoe ernstig dat is wordt nu uitgezocht. Ze ligt sinds het ongeluk in coma. Gijs, als ik eerlijk ben heb ik er een heel slecht gevoel bij.’

Als mensen zoiets zeggen weet je dat ze feiten achterhouden. Iemand die in een relatie zegt dat het ‘gewoon niet meer goed voelt’, weigert simpelweg om de harde werkelijkheid te uiten. Dat je je partner eigenlijk een beetje zat bent. Dat je je irriteert aan de kleinste dingetjes. Dat het met de seks ook niet echt opschoot de laatste jaren, en dat er wellicht een ander in het spel is. Ergens een heel slecht gevoel over hebben...

‘Gaat ze dood?’ Het blijft stil vanuit Nederland, ook weer zo’n veeg teken. ‘Als ze blijft leven, is het de vraag of ze nog normaal kan functioneren. Het spijt me.’

Geen tijd om emotioneel te worden. Ik bel Upper en vraag of ze contact willen leggen met de beste hersenchirurg ter wereld. Een uur later heb ik (zwaar betaald) Dr. Jack Rowley aan de lijn. Ik vraag hem of hij tijd heeft om naar Nederland te komen om naar de

status van mijn moeder te kijken, in de hoop dat zijn magische handen een wonder kunnen verrichten. Rowley is meelevend en aardig, maar zegt dat hij verplichtingen elders heeft. Ik bied twee ton exclusief onkosten voor het consult alleen en hij begint te wankelen. Hij zegt dat hij alleen een hele week vrij kan nemen in zijn kliniek in Amerika, en dat dat nogal wat onkosten...

Uiteindelijk tikken we het af op anderhalf miljoen dollar voor een week. Ik regel ook voor hem een vliegtuig en vraag Upper hem alles te geven wat hij wil hebben. Ik hang op en heb voor het eerst een moment van rust en stilte. Mijn moeder gaat dood.

Nog zes uur voordat ik word opgehaald. Ik zet het op een zuipen in een van de hoerententen vlakbij het hotel. Ik zie door de mazen van een rood gordijn hoe een dikbuikige Duitser een Thais meisje bruut dwingt hem te pijpen. Of ik maak iedereen hier nu ter plekke af, of ik doe iets ludieks om mijn eigen pijn iets te verzachten. Boeddha zij dank kies ik voor het laatste. Ik vraag aan de eigenaar wat het kost om een meisje

voor de hele nacht te huren. Dit komt neer op 50 euro. Hij heeft 13 meisjes in dienst. Ik geef hem duizend euro en neem ze alle dertien mee naar het hotel. Daar krijgen ze allemaal een eigen kamer, een 5 gangen diner, een massage en de duurste champagne. Met ogen als schoteltjes vragen ze me meerdere malen of ik er echt niet iets in natura voor terug wil hebben. Dit had gekund natuurlijk (ik ben wat dat betreft net zo hypocriet als iedere andere man), maar een halfdode moeder maakt mij zelfs dronken niet geil.

Het is goed zo. Het idee dat er vanavond een aantal wanhopige klootzakken gefrustreerd op hun eigen zaad moeten blijven zitten is voor mij al beloning genoeg. Ik vraag wie van de meisjes uit het vak zou willen stappen als dat zou kunnen en krijg negen positieve reacties. Ik regel vervolgens plekken in een blijf van mijn lijf huis en dek de kosten voor eten en huisvesting voor het gehele komende jaar. Negen vrouwen willen dus weg, maar alle dertien adviseren mij om hetzelfde te doen. De eigenaar van het bordeel blijkt namelijk landskampioen thaiboksen te zijn en schijnt een gevoel voor humor erg goed te kunnen

gebruiken. Komt goed uit, ik had immers toch al andere plannen. Ik laat de meisjes achter en voel niet het triomfantelijke wat ik eerder na mijn weggeefacties altijd voelde. Dit was een afleidingsmanoeuvre, niets meer dan dat.

De stewardessen denken ongetwijfeld dat ik een arrogante, volgevreten patser ben. Ik hoef niets, wil niets en kan het niet opbrengen om vriendelijk te doen tegen mensen die ervoor betaald worden om zich als jolige cliniclowns te gedragen. Ik neem een slaappil en zit vervolgens 6 uur lang stoned voor me uit te staren. Ik kom aan op Schiphol en wordt direct doorvervoerd naar het ziekenhuis. Dr. Rowley is inmiddels ook onderweg.

Daar ligt ze en ik snap direct wat mijn tante bedoelde met een 'heel slecht gevoel'. Soms voel je dat iemand er eigenlijk al niet meer is, ook al doet het lijf anders vermoeden. Ik zit verslagen aan haar bed en voel de priemende ogen van mijn oom en tantes in mijn rug. Denken zij wat ik denk? Dat ik bereikbaar had moeten zijn? Dat ik me de afgelopen tijd zoon-onwaardig heb

gedragen? Dat haar ongeluk misschien wel mede mijn schuld is?

‘Wat’, is mijn boze reactie. ‘Hoe subtiel, moest dat nu echt?’, denk ik er gelijk achteraan, maar dat horen ze natuurlijk niet. Ze schrikken, kijken naar elkaar en lijken elkaar volledig te begrijpen. ‘Dus het is mijn schuld? Jullie hebben onderling even een zondebok benoemd? Nou van je familie moet je het maar hebben!’

Ze snappen dat ik emotioneel ben en begrijpen dat je dan onredelijk kunt worden. Maar ze vinden ook dat ik de afgelopen tijd iemand anders ben geworden. Ze missen de ‘oude Gijs’, knikken ze in koor.

‘Alsof jullie ooit iets om mij gegeven hebben. In mijn moeilijke periodes stonden jullie altijd direct met een oordeel klaar. Weet je wat, misschien was de oude Gijs eigenlijk ook gewoon een klootzak, wat dachten jullie daar van?’

‘Zo, even negentien dagen mediteren door de plee spoelen, was dat het plan? Stoer hoor Gijs, heel volwassen’, roept mijn brein verwijtend.

Waarom komen mijn verstandige gedachten altijd pas naar boven drijven nadát ik iets stoms heb gezegd? Is dat gedeelte van mijn hersenen soms lui geworden het afgelopen jaar? Ik hoor mezelf die achterlijke dingen zeggen en beseft al tijdens het praten hoe dom dit van mij is. Ik ben de controle over mezelf volledig kwijt.

‘We laten je wel even alleen met Iris’, zegt haar broer, terwijl hij de kamer samen met zijn zussen verlaat.

Ik hoor voor het eerst de piepjes van haar hartslag. Ik kijk naar haar gezicht, maar zie haar niet. Dr. Rowley komt voor niets naar Nederland.

‘Ik heb je in de steek gelaten.’ Ik zeg het alsof ik een rijtje Franse woordjes moet opdreunen. Ik zoek de emotie, niet de woorden. Ik kan het niet, ik voel het niet. Mama, waar ben je?

Dr. Rowley bevestigt het voorgevoel en de uitslagen van alle onderzoeken. Het enige wat mijn moeder nog in leven houdt is haar hart, haar hoofd is al vertrokken. Veel mensen zien het hart als het centrale onderkomen van de ziel. Maar nu pompt dat hart

alleen maar zinloos bloed door een verlaten lichaam. De ziel leeft, reageert en overschreeuwt de beperkingen van het lichaam. Zonder stekkers en apparaten zou dit lichaam er direct mee ophouden. Mijn moeder was al dood voordat ik bij haar kon zijn. Eindelijk tranen, Jezus Christus, was dat nu zo moeilijk? Dr. Rowley is meelevend op de aardige, afstandelijke manier die alleen doktoren siert. Hij zegt dat hij genoeg neemt met vijf ton. Fijn, een miljoen dollar uitgespaard, leuk.

Een week later besluit ik samen met de artsen om de stekker eruit te trekken. Ik neem afscheid van haar lichaam, maar heb geen afscheid kunnen nemen van haar ziel. Dit hele verdomde gezeik voelt als een pleister op een slagaderlijke bloeding. Ik ben te laat, ik ben gewoon met alles veel te laat.

Ik sta alleen voor haar kist, duidelijk afgezonderd van de rest van de familie. Hierna zullen de banden verder verslappen en zullen we elkaar alleen nog op begrafenissen treffen. 'Ik keek net veel te boos in hun richting', constateert mijn luie verstand. Nu ter

compensatie ook nog gaan glimlachen zou nog veel enger overkomen, als een doorgeflipte seriemoordenaar die eerst zijn eigen moeder heeft omgelegd en nu grijzend laat weten dat de rest van de familie binnenkort aan de beurt is. De kist verdwijnt onder bloemen en aarde. Dag mama.

Twee weken later. 246 Reed ik, terwijl ik 329 kilometer per uur had kunnen halen. Een cameraploeg van het programma ‘Wegranddebielen’ volgt gretig de agent in burger naar mijn lieve, schattige automobieltje. Heel gewichtig word ik gevraagd waar ik denk dat ik mee bezig ben, en of ik de beelden wil komen bekijken. Yes, beelden. Graag zelfs.

Ze waren me bijna kwijt, zie ik terug. Ik reageer gelaten op het verhaal van de ambtenaar met pepperspray. Wilde ik heimelijk mijn moeder achterna? Het zou de tragiek van het familiedrama in ieder geval helemaal compleet maken. Dit is zo’n Hart van Nederland-item. De agent is inmiddels zwaar geïrriteerd omdat ik maar niet reageer op zijn prachtige ingestudeerde preek van zestien minuten.

Genoeg tijd voor mij om Upper te bellen voor een limo met chauffeur. ‘Stelletje paupers’, mompel ik, terwijl ik mijn rijbewijs inlever en de bloedhete Porsche een kusje geef. ‘Stil maar schatje, papa haalt je straks weer op, nu moet je eerst even met die vervelende meneer mee.’ De agent is verbijsterd en de cameraploeg zit zo ongeveer kwijlend bij mij op schoot. ‘Weet je wat het is jongens en meisjes’, zeg ik grijnzend in de camera, ‘keihard in een auto scheuren is gewoon super leuk! Tuurlijk krijg je af en toe een bonnetje of een rijontzegginkje, maar niets is mooier dan dat je de kloten van die wouten eraf probeert te rijden.’

Op het moment dat ik denk dat ik het maximale uit deze situatie gehaald heb komt mijn alternatieve tufje aangescheurd, met piepende banden, zoals afgesproken. Ik stap in, negeer de agenten en zwaai naar de camera. Ik laat me weggrijden en beseft dat ik dit niet slim heb aangepakt.

Vier maanden mocht ik niet rijden, wat waarschijnlijk mijn leven heeft gered. Ik pakte het mediteren weer op, ging weer aan het werk en begon weer wat beter

voor mezelf te zorgen. Ouderloos zijn heeft iets verweesd, alsof de stille, stabiele basis van je leven ineens is ingeruild voor luidruchtige, structurele onbalans. Altijd had ik mijn moeder als klankbord. Ook als ik het niet met haar eens was wist ik daardoor automatisch waar ik het dan wél mee eens was. Met mijn vaste telefoon belde ik alleen haar, omdat de gesprekken vaak erg lang waren en omdat ook rijke mensen zich niet graag laten naaien door hun mobiele telefoonprovider. De vaste grond onder mijn bodem zat ineens als los zand aan elkaar. Gelukkig had ik de ergste ellende nu wel gehad.

7

Nu mis ik jou

Een gewone les zoals altijd. Leuk zoals zo vaak. De eerstejaars studenten uit mijn groepen waren de Allerleukste studenten Op Aarde. Inmiddels was ik oud genoeg om steevast een oudere broer-gevoel van hen te krijgen; een soort beschermingsdrang verpakt in verantwoordelijkheidsgevoelens. Als ik ze hoorde praten over vriendjes en feestjes, dan hoopte ik toch vooral dat al die onbekende jongens mijn meisjes geen pijn zouden doen, en geen ruzie zouden maken met mijn jongens.

Het is leuk om dingen te doen die je goed kunt omdat je bij dat soort dingen vaak merkt dat alles vanzelf gaat. Hierdoor hou je aandacht over om er echt van te kunnen genieten. Die dag hadden we het over

geheugentechnieken, en hoe je dingen beter kunt onthouden. Één van mijn studenten vroeg of het ook mogelijk was om dingen sneller te kunnen vergeten, en trof daarmee mijn hart. Wat zou het toch mooi zijn om de stilte van pijnloosheid te kunnen ervaren, zonder dat je daarvoor strak van de drugs hoeft te staan.

Ik roep ‘pauze!’ en stap van de tafel waar ik op zat af. Ik stap verkeerd en voel mijn knieschijf schuiven. Ik slaak een kreet, en voel dat het al te laat is. Met mijn knieschijf uit de kom sta ik stijf stil. Ik heb dit eerder meegemaakt en weet dat één verkeerde beweging ervoor kan zorgen dat je je kniebanden afscheurt, en dan ben je bijna een jaar zoet met revalideren. Ik moet stil blijven staan op dat ene been, en rustig blijven, tot de ambulance komt, die inmiddels gebeld wordt door student Tom. Ik zie in mijn pijnpsychose allemaal geschrokken, lieve oogjes om mij heen, en kan niet voorkomen dat ik toch even ontroerd raak. Als Leuke Mensen getuige zijn van iets heel ergs, dan laat het gros zijn Hele Zachte Kant zien.

Pijn. Wat voor pijn? Stel het je voor en je weet het. Je rechter knieschijf zit helemaal rechts van je been, dus waar normaal gesproken een plat stukje zit. Voel maar. Daar ja. Twintig minuten lang, terwijl je op één been staat.

Tom zegt *dat ik wel mag schreeuwen hoor*, en dat ik zijn hand kapot mag knijpen als ik dat wil, de schat. Twintig minuten lijken uren, tot er een motor van het ziekenhuis aan komt rijden. Als de dokter in kwestie binnen komt lopen vraagt hij droog: ‘Wie kan ik helpen?’ Hij zegt dit terwijl ik kermend word omsingeld door tien van mijn studenten. Ik schiet in de lach, en iedereen lacht mee. Nu een kernbom, terwijl ik nog lach, want ik weet wat er gaat komen. Vroeger zette een arts mijn knie namelijk met een ferme ruk weer recht, wat qua pijngehalte vergelijkbaar is met... dat je knieschijf met een ferme ruk wordt rechtgezet. Dat was het dan. We hebben gelachen. We zijn nog niet zo oud. Maar we hebben gehouden van, en hardop gedroomd. Laat mij dan nu maar rustig sterven. Ik heb er vrede mee.

Technieken om dingen sneller weer te kunnen vergeten. Dat ik daar zelf godverdomme nog niet op was gekomen. Ik zeg mijn studenten dat we zo weer gaan beginnen, en dat dit gewoon een onderdeel van de les is. Een demonstratie van goed acteerwerk, meer is het niet. Ik doe dat wel vaker. Dan misleid ik ze met allerlei psychologische oefeningetjes tot ze er ramgek van worden. Nu dachten ze ook gelijk dat het een grap was, wat meer zegt over mij dan over hen.

De dokter heet Eric en helpt me te gaan zitten zonder dat mijn onderbeen er daarbij afvalt. Ik roep dat iedereen zijn cursusboek er verdomme bij moet pakken en dat Eric ondertussen wel even een verbandje aanlegt. Zo gepiept. Maar eigenlijk weet ik zelf al dondersgoed wat er gaat gebeuren. Eric schijnt te snappen dat ik dat zelf ook begrijp, want hij zegt niets, en lacht. Slim motormuisje. Hij vraagt me hoe erg mijn pijn is op een schaal van 1 tot 10. Ik geef 23 als antwoord, wat veel te laag voelt.

Hij legt een infuus aan en mijn hoofd begint direct de polonaise te dansen, zei het in gedachten. 'Drugs,

drugs, drugs!’ roepen de cellen in mijn knie. Mijn neuronen zwaaien met vlaggen genaamd ‘Morfine is ons vriendje!’. Overall in mijn lijf wordt er een zucht van verlichting geslaakt. *The legal dealer is in the house*. Ik vraag Eric wat hij allemaal voor lekkers in huis heeft. ‘Ik maak wel een lekker cocktailtje voor je’. Hij zegt het dusdanig rustig en gedecideerd dat ik er spontaan high van word. Deze man kent zijn spullen. Ik moet vaker op mijn bek gaan.

Ik kon hem wel zoenen op dat moment.

Of ik dat ook echt gedaan heb weet ik niet meer. Hij laat me een doorzichtig goedje zien, genaamd ‘Ketamine’. ‘Een bijzonder effectief middel’, zegt Eric droog. Ik zet mijn vliegbril alvast op. ‘Het kan zijn dat je even wegvalt en kort gaat hallucineren. Denk dus aan iets leuks, dan zijn de hallucinaties waarschijnlijk ook erg prettig.’

En dus denk ik aan haar, terwijl ik mijn gordel goed vast maak. Twee studenten worden gevraagd te helpen

voor als ik bewusteloos raak. I love the smell of ketamine in the morning.

Het eerste moment dat ik me daarna kan herinneren is het vage beeld van Eric, die ik gelijk wil aanvliegen. Ik voel me achterdochtig, kan niet praten en ben ultiem hulpeloos. Langzaam hoor ik Eric zeggen dat ik fout ben gegaan op de ketamine, en dat ik rustig terug moet komen in de werkelijkheid. Als ik op dat moment een geweer had gehad, had ik iedereen in de ruimte zonder te aarzelen afgeschoten.

Maar de knie zit recht. Kennelijk heeft Eric het geflikt om mij in bedwang te houden, terwijl hij mij ook nog op een vreselijk ingewikkelde manier hulp heeft verleend. De ambulance blijkt onderweg. Vier weken gips, drie maanden revalideren. Ik wil het nu al snel weer vergeten.

Ik kijk naar de verschrikte gezichten van mijn studenten, terwijl ik in de ambulance word gehesen. Ketamine kan van het to do drugslijstje af. Met dikke rode strepen.

Ik lig bij de eerste hulp en weet precies wat er gaat gebeuren. Eerst komt er een onzekere co-assistent op

je oefenen, dan worden er foto's gemaakt, en krijg ik gips over de hele lengte van mijn been. Ik lig alleen, afgeschermd door de bekende gele gordijnen. Wie kan ik bellen? Chris niet, die ziet me aankomen. Linda zal met me praten, maar me gelijk ook een schuldgevoel geven. Zonder het te zeggen zal ze refereren aan alle foute opmerkingen die ik het afgelopen jaar gemaakt heb. Wie moet ik bellen?

Natuurlijk heb ik ergens nog wel wat halve vriendschappen rondlopen. Die nu bellen zou echter een uitiem zwakgebod zijn. Ze zien je aankomen. 'Als je knieschijf in je nek ligt weet je me ineens weer te vinden.' Ik hoor het ze al zeggen.

Ik verbaas me in ziekenhuizen altijd over de rare geur die er hangt. Nergens anders ruik je een geur die zo dubbelzinnig voelt als in een ziekenhuis. Het ruikt alsof het er ooit volkomen steriel geweest moet zijn; een geur die je waarschijnlijk alleen bij de opening echt goed had kunnen ruiken. Daarna kwamen de patiënten, die vervolgens overal en in kuddes hebben liggen bloeden, ruften, kotsen en zweten. De steriele geur is daardoor vermengd met de ongezonde geur

van menselijke uitwerpselen. Het is dát contrast dat de ziekenhuisgeur zo raar maakt. Ergens in de tijd heeft het ziekenhuis haar maagdelijkheid verloren aan al die viespeuken die elke dag maar weer de boel komen lopen verzieken.

Naast mij ligt een man met pijn op de borst. Ik hoor vier, nee zelfs vijf bezorgde stemmen. Ze vertellen weliswaar heel luchtig ‘dat papa zoveel kletst dat hij wel vaker naar adem moet happen’, maar je hoort de liefde tussen die regels door spatten. Hijgend vraagt de man aan zijn kleindochter hoe het op school gaat. Ik hoor een arts met een Dr. Phil achtige rust zeggen: ‘Meneer Boom, u heeft waarschijnlijk een hartinfarct op dit moment. Dat is niet goed, en dat gaan we binnen een kwartier oplossen. De familieleden zijn eerst stil, en daarna zeggen ze zachtjes ‘dat alles dus over een kwartier weer goed is’.

Ik schiet vol en begin zacht te huilen. Ik voel me alleen, verlaten, en schuldig. Het ergste is dat ik terecht alleen ben, en dat ik zelf ook niet bij mij had willen zijn op dit moment.

Wat is de prijs van eenzaamheid? Al dat geld, en toch ben ik stinkjaloers op iemand met een hartinfarct. Ik mag dat niet zeggen, maar ik denk het stiekem toch. *Ik* wil daar liggen, en desnoods ter plekke overlijden, zolang het maar in het bijzijn van die lieve mensen is. Mensen die zachtjes zeggen dat alles over een kwartier weer goed is.

Ik moet vreselijk nodig plassen en druk op de roomservice-knop. Na vijf minuten word ik al boos dat er niemand komt. Moet ik het dan maar gewoon laten lopen ofzo. Ik erger me rot, tot ik beseft dat de zusters het misschien een beetje te druk hebben met het hartinfarct naast me. Ik beseft wat voor lompe, egoïstische ploert ik ben geworden. Dat ik *dát* abc'tje zelf niet kon maken. Gewoon doodleuk gaan lopen mekkeren over een volle blaas, terwijl er twee meter naast je iemand dood ligt te gaan. Ik schaam me verschrikkelijk, en huil om wat ik allemaal over het hoofd ben gaan zien.

De co-assistent is aardig, aandoenlijk en voorzichtig. Hij voelt op verschillende manieren aan mijn knie, en ik weet direct dat er niets afgescheurd is. Ik juich, en

de co-assistent schrikt zich de tifus. Naast mij hoor ik de familie zacht grinniken. ‘Die was een kwartier voor ons aan de beurt’, hoor ik een vrouwenstem fluisteren.

Het mooie aan die gordijnen is dat je denkt dat je enige privacy hebt. Mensen die neuken in een tent denken dat ook, terwijl ieder minuscuul kreetje kraakhelder te verstaan is. Ik ben een ontzettende auditieve voyeur en kan enorm genieten van het afluisteren van persoonlijke gesprekken, ruzies, ongemakkelijke stiltes en stoot-, pijp- en beftechnieken. Vaak verzin ik er dan zelf bij hoe die mensen zich in andere situaties zouden gedragen. Laatst zat ik met een stelletje uit Almelo (Twente) in de trein. Het platte, zangerige taaltje klinkt een beetje zo:

‘Wa goj morghen doen dàààn?’ ‘Noar de kermis in Hengeloo’, antwoordt de vriend. ‘Das toch hilmal nie leeeuuuk of wel dahn.’ Vriend: ‘Ach popke das hastikke leeeuuuk, ga gewooen s mee dan kuj t self sien.’ ‘Ok, dan goak morgen wel effen meeee.’

Hoe zouden deze mensen seks hebben, vraag ik me dan ontroerd af. Zegt hij iets als ‘Oooh joah, das lekker

hoar, Popke toch, woar hej da cheleerd?’ En zij: ‘Ik kom sooo, doargaaaaan, ooh jaa!’

Na de foto’s komt er een ontzettende gipsnicht op me af, die vraagt welke kleur gips ik wil. Ik roep gelijk ‘Roze!’ omdat ik wil dat de man goed werk aflevert. ‘Ik dacht ik blijf met de kleur lekker dicht bij jouw eigen referentiekader’, zeg ik. Dat is een test. Heeft deze homo humor, dan is deze opmerking het startsein voor een kwartier lang doller pret. Heeft hij geen humor, dan heb ik een probleem.

De gipspoot heeft humor en vraagt op zijn aller nuchterigst hoe ik erbij kom dat dat zijn referentiekader is. ‘Denk je soms dat ik homo ben ofzo.’ Ik zeg vervolgens dat een blind varken zelfs nog kan zien dat hij homo is. Het onderhoud is kort, maar warm als het gips dat nu om mijn been zit. Eigenlijk moeten alle ziekenhuizen een kroeg hebben waarin patiënten en doktoren na de dienst nog even lekker kunnen afteren. Drugs hebben ze genoeg.

Ik moet krukken halen, maar ik kan geen krukken halen. ‘Is er niemand die u kunt bellen?’, zegt een zuster. Ik zou niet weten wie. Ik kan iemand betalen, maar zo laat is dat zelfs voor een miljonair niet meer te regelen. ‘Wil jij de krukken voor me halen en een taxi bellen? Ik zou het echt niet weten anders.’ Ik zet mijn liefste hondenoogjes op, maar de zuster zegt dat ze niet weg mag van de afdeling. ‘Ik geef je er duizend euro voor!’, roep ik nog. Ze kijkt me beledigd aan. ‘Denkt u dat het hier om geld draait? Bij mij niet namelijk. Het gaat om zorgen, en om beschikbaar zijn. Ik moet nog meer patiënten helpen. U bent niet alleen op de wereld!’

En alleen in dat laatste had ze ongelijk. Ik hoor van een broeder dat het bed vrij gemaakt moet worden. Ik word in een rolstoel gezet die meer weg heeft van een winkelwagen van de Jumbo. Ik kan mijn broek niet meer aan en krijg een deken over mijn benen heen. Ik rol naar buiten als iemand die zijn eerste rijles heeft en dus alles fout doet. Na een kwartier heb ik de krukkenstalling gevonden en bel ik een taxi. Gelukkig is de chauffeur aardig genoeg om me goed te helpen.

Het is diep in de nacht als ik thuis kom. De arts zei nog: 'Je mag als pijnstillers zes keer per dag een i...' waarop ik hem luid onderbrak met 'Alcohol!'. Na die ketamine ga ik echt geen pussydrugs meer gebruiken.

Lopen op krukken betekent dat je niet zomaar even een zwaar alcoholisch speciaalbiertje met glas op tafel neer kunt zetten. Het betekent eigenlijk dat je helemaal niets kunt. Zelfs mijn schoenen zijn door een zuster (een andere dan die hoer van net) aangedaan. Met pijn en moeite lukt het me te gaan zitten. De trap kan ik niet op, en dus zal ik hier vannacht slapen, zonder deken. Wat een kutzooi.

Die nacht slaap ik niet. De verwarming is centraal geregeld met een hypermoderne afstandsbediening, en die ligt boven op bed. Ik zie mijn eigen adem als een waas tussen mij en de werkelijkheid. Ik huil als een terecht verslagene; als iemand die niet anders kan dan berusten in het feit dat je alleen bent, en dat niemand je komt helpen. Omdat je een lul bent. Niet omdat de mensen om je heen zo egocentrisch zijn, maar omdat

je nu de zure vruchten plukt van je eigen gedrag. Ik lig daar op de bank als iemand die zijn eigen straf uitzit.

Om 8:00 bel ik met Upper voor een verpleegster. Die komt binnen het uur, maar is Romeens en spreekt geen woord Nederlands. Moet ik dus godverdomme alles met handen en voeten gaan uitleggen. Ze kijkt me de hele tijd aan alsof ze net een lama heeft horen schijten. Ze mag me niet, dat is duidelijk. ‘You want go bathroom?’ Jezus ja, nu ze het zegt merk ik dat ik zelf ruik naar lamastront. Ik moet me overgeven en me naakt laten wassen door deze volslagen onbekende Oostblokanalfabete. Dat toelaten voelt als een vernedering, als Lance Armstrong die zich achter op de fiets moet laten wegbrengen naar school. Nadat ik als een kneus met een washandje ben schoongeveegd begint ze op te ruimen. Alles wat op tafel staat (en dus binnen handbereik) verdwijnt in kasten. Het kost me een kwartier voordat ik zonder te schelden heb uitgelegd dat dit bijzonder onhandig is in mijn situatie. Het duurt nog eens een half uur voordat ik haar zover heb dat ze de afstandsbediening van

mijn bed ophaalt. Ik bel Upper en vraag om een andere verpleegster, maar die is niet beschikbaar.

Na een paar uur word ik zo krankjorum van dat wijf dat ik haar weg stuur. Ik loop op krukken naar het balkon en kijk uit over het water. Als ik me nu in dat water zou laten vallen, zou ik direct verdrinken. Dat schijnt een heerlijke euforische dood te zijn, hoewel ik me daar niets bij voor kan stellen. Met die klomp gips zal ik nu snel naar de bodem zinken, binnen een minuut onderkoeld raken en stikken. Het klinkt echt verleidelijk. De komende maanden kan ik niets, heb ik niets en zal ik alleen nog maar verder vereenzamen. Hoe is het in vredesnaam ooit zo ver gekomen.

8

Boom plant bos

Ik lig op de bank als een slap, afgetrokken theezakje. Ik bedenk me dat ik nu ook nog gewoon griep zou kunnen krijgen. Het voelt onrechtvaardig als mij nu nog meer overkomt dan dit. Die logica heeft al menig mens genekt. Rechtvaardigheid bestaat niet en toch houden we onszelf er aan vast. Alsof we niet willen geloven dat we echt geen controle hebben over wat ons overkomt. Waarom toch altijd die achterlijke hang naar het geven van zin aan alles? Zijn we werkelijk met zijn allen zo arrogant geworden dat we denken dat het universum alleen om ons draait?

De verveling slaat toe. Als het heden en de toekomst niet meer volstaan, hou je alleen het verleden nog over. Ik had alles en was stinkend rijk met zeven

stralen zon. Tot een paar jaar geleden had ik bijna elke week wel een esthetisch verantwoord sterfmoment.

Dat waren momenten waarin ik dusdanig sterk voelde dat ik leefde, dat ik wist dat ik in vrede zou kunnen sterven. Momenten waarna ik, áls ik om zou vallen, met een voldane glimlach zou aankloppen bij de hemelpoort. Petrus zou me dan vragen wat er precies te lachen valt. Hij zou geïrriteerd zeggen dat doodgaan een hele serieuze zaak is.

Ik zou dan zeggen dat het leven me dusdanig veel plezier had gegeven, dat ik de dood er graag op de koop toe bij zou willen nemen. Voluit leven maakt van doodgaan een *walk in the park*: Petrus zou me binnen laten, waarschijnlijk omdat hij zou denken dat ik dat ene lijf was waar de engeltjes vergeten waren hersens in te stoppen.

Een vredige dood lijkt nu verder weg dan ooit, en dus zal er eerst weer geleefd moeten worden. Maar hoe?

Een helder moment. Ik bel Upper voor een psychiater, catering, een stapel dvd's en een rolstoel. Ik zet 'Eye of the tiger' van Survivor keihard op de boxen, en voel

het laatste greintje zelfvertrouwen in mij wakker worden. De catering komt als eerste. Ik doe me tegoed aan kaviaarbultrugonzintoastjes en wildpatérolletjes. Ik spoel het weg met bronwater uit het hooggebergte van Nieuw Zeeland, en voel me voor even weer die Wanstaltig Verwende Flicker. Ik leg het personeel uit dat ik mijn knieschijf twintig minuten lang uit de kom heb gehad. Het leuke aan deze blessure is dat iedereen aan wie je het uitlegt een hele rare bek trekt. Zo'n geschrokken blik van afschuw. Voorstellingsvermogen dat zó naar is dat het zo snel mogelijk weer de kop in moet worden gedrukt. Eigenlijk moet ik een fotoserie gaan maken van al die gezichten.

Daarna komt de rolstoel en ga ik buiten onder begeleiding oefenen. Sommige dingen zien er heel simpel uit en blijken dan super lastig te zijn. Al binnen een kwartier heb ik blaren op mijn handen en zijn mijn schouders en armen totaal verzuurd. Van de begeleider krijg ik het ene compliment na het andere. De onoprechtheid druipt er vanaf, maar ik laat het gaan. Ik moet toch wat en heb de nepwereld om mij heen nu eenmaal zelf gecreëerd.

‘Het klinkt alsof je jezelf bent kwijtgeraakt.’ De psychiater kijkt me aan met een rustige, neutrale blik. Het was een vrouw van in de veertig die me een beetje deed denken aan de psychiater van de maffiabaas Tony uit *The Sopranos*. Er zat een bepaalde breekbaarheid in haar houding, alsof ze niet volledig ongenaakbaar was. Ik heb een pleurishekel aan hulpverleners die denken dat ze alles weten, alsof ze een soort opperwezens zijn omdat ze toevallig psychologie gestudeerd hebben. Vervolgens zie je vaak dat juist die hulpverleners zelf niet eens weten hoe ze hun eigen reet fatsoenlijk af moeten vegeen. Ik vertel haar om te beginnen dat ik een oetlul ben. Niet om indirect een compliment uit te lokken, of om zielig te gaan lopen doen. Gewoon zodat ze alvast voorbereid is op wat er gaat komen. Het was een nuchtere mededeling, alsof ik haar uitlegde waar het dichtstbijzijnde pompstation was. Ze kijkt me verwonderd aan en zegt dat ze dit nogal een boutespraak vindt. ‘Wacht maar af’, zeg ik. ‘Het is allemaal nog veel erger dan je nu denkt.’

En dan vertel ik haar het hele verhaal, met alle smerige details. Ik merk dat ik me hierbij totaal niet inhoud en alles eruit flap, alsof ik mijn eigen eerlijkheid wil bijhalen. En misschien doe ik dat ook wel omdat ik niets meer te verliezen heb.

‘En nu?’, zegt de psychiater.

‘Ja nu niks. Nu wil ik verdwijnen; verdrinken in mijn zelf gemaakte blubber.’

‘Is dat echt wat je wilt?’, zegt ze.

‘Nee natuurlijk niet godverdomme!’, roep ik ineens uit.

‘Ik wil bij haar zijn, bij Chris, en bij Linda. Ik wil met een kratje goedkoop bier op het strand met ze praten over liefde, vriendschap, hoop en de onzin van het leven. Ik zou ze op m’n knieën willen smeken om me te vergeven, maar dat kan gewoon allemaal niet meer omdat het verdomme veel te laat is.’

‘Is dat echt zo?’ Haar nuchtere rust verrast me. Ze kijkt me aan alsof ze totaal niet onder de indruk is van mijn verhaal. En dat terwijl ik net toch heel duidelijk heb uitgelegd dát, en waarom ik een rotzak van het allerergste soort ben.

‘Natuurlijk is dat zo’, reageer ik dan ook. ‘Ik heb alles verpest, bij iedereen. Ik heb iedereen in de steek gelaten. Zelfs mijn bloedeigen moeder was alleen toen ze stierf, terwijl ze dacht dat ik haar nooit meer wilde zien.’ Ik begin te huilen op een manier die ik nog niet van mezelf ken. Het is een soort onstuitbare stortvloed van tranen, waarbij het voelt alsof ze van heel ver zijn komen. Een soort oerhuilen dus.

‘Wat maakt je nu zo emotioneel?’, vraagt de psychiater. ‘Jezus Christus wat is dat wijf goed’, denk ik oprecht. Niks geen theorieetjes over gezeik van vroeger toen je nog kind was en niet genoeg complimenten kreeg, nee: gewoon goede vragen stellen, meer is dat hulpverleners niet.

‘Wat me zo emotioneel maakt is het feit dat ik het allemaal zelf veroorzaakt heb. Omdat ik zó onzeker was of mensen me wel leuk genoeg zouden vinden, heb ik al die vriendschappen doodgegooid met geld. Alsof ik iedereen van wie ik hou heb gestenigd met munten van twee euro. Ik voel me zo schuldig! Wat moet ik nu doen?’

En nog steeds blijft dat mens me maar heel rustig en aardig aankijken. ‘Ben je niet een beetje te hard voor jezelf?’, vraagt ze kalm.

‘Misschien’, zeg ik ineens heel zacht. Ik kijk naar de grond en durf haar niet aan te kijken. Ze oordeelt niet en haar empathie voelt echt en oprecht. Voor het eerst in tijden voel ik me weer een beetje mezelf.

We nemen afscheid en maken een afspraak voor over twee dagen. Die avond gloort er voor het eerst een sprankje hoop in villa Boomhut.

Slapen is nu de grootste luxe. De tijd doden met dromen. Zodra ik wakker word voel ik mijn been en besef ik weer wat er aan de hand is. Één seconde voel je niets, tot je beweegt. Die ene seconde koester ik. Slapen is een slecht excuus om de realiteit niet onder ogen te hoeven zien, dat weet ik. Maar ik heb het nodig nu, om te kunnen ontsnappen. Inmiddels heb ik het thuis helemaal *up and running*. De hele week is er elke dag wel iemand die me helpt met wassen, of boodschappen voor me doet. Er zit alleen geen enkele bekende tussen. Ze doen hun werk, maar ze geven helemaal niets om mij. Alsof je een plant bent die ze

water moeten geven, omdat hun echte vrienden op vakantie zijn. Eigenlijk staat dit huis al ruim een jaar leeg.

‘Dus je wilt weer contact met de mensen waar je van houdt.’ De psychiater heeft door dat deze vraag dusdanig retorisch is, dat hij niet als vraag gesteld hoeft te worden. Ik zeg daarop dan ook geen ‘ja’, maar knik. ‘Ik mis ze zo’, zeg ik.

‘Mis je misschien jezelf ook een beetje? Ik bedoel; zou je weer willen zijn wie je toen was?’

Er was niets meer waar dan dat. Die griet had me godverdomme een partij op zitten letten tijdens de colleges. Begreep ik mezelf maar zoals zij dat op dat moment deed.

Ik was een beetje voorbij aan de eerste piek na een drama. Als je stopt met roken, ontslag neemt of je geliefde verlaat, dan zijn de eerste paar weken vaak het makkelijkst, omdat alles nieuw voelt. Dit impliceert dat zich nieuwe mogelijkheden voor kunnen gaan doen, zoals verbeterde gezondheid, een leukere baan of een andere partner. Na die eerste paar weken kom

je erachter dat er helemaal niets verandert. De lasten blijven, de lusten verdwijnen. Gelukkig mocht ik al snel weer uit het gips. Het stijf stil blijven staan op dat ene been betaalde zich nu al terug.

Mijn fysiotherapeut bleek een neef te zijn van de duivel. Zo pakte hij een keer mijn krukken af en liep hij er doodleuk mee weg. ‘Kom maar halen’, zei hij vervolgens met een hele vieze grijns op zijn smoel. We werden al snel dikke vrienden. Voor ik het wist liep ik zonder bescherming op een loopband, waarbij je dus continu denkt dat je knieschijf er elk moment weer uit kan vliegen. Angst die onvermijdelijk is als het leven zelf.

Tussen de therapieën door moest ik rusten, herstellen en zo min mogelijk bewegen. Ik was vaak uren achter elkaar alleen. Van televisie kijken kreeg ik op een gegeven moment een houten kop, en van lezen werd ik weer veel te serieus. En dus zat ik vaak in een soort *Forest Gump-houding* een beetje half debiel voor me uit te staren. Ik begon op den duur te wennen aan die

verveling. Misschien kun je jezelf pas terugvinden als je jezelf eerst keihard bent tegengekomen.

Eenzaamheid is kerosine voor de ziel, mits je dus bereid bent je vlieg angst te overwinnen. Na zes weken eenzaam vliegen stond ik voor het eerst weer alleen en zonder hulpstukken onder de douche. Ik schreeuwde het uit, zo heerlijk vond ik het. Ik kon enorm genieten van de kleinste dingetjes. Gewoon weer naar de markt voor vers fruit, gewoon weer door het park lopen en gewoon weer je eigen potje koken. Ik vond het allemaal prachtig.

Het frappante was dat ik nog niet in de buurt van de Porsche was geweest. Ik kwam nieteens op het idee om eens een weekend lang naar een super-de-luxe kuuroord te gaan. Het leek wel of die knie had gezorgd voor een soort psychologische *reset*. Ik begreep ineens dat het in het leven niet draait om wat je presteert, maar om wat je meemaakt. Dat het niet gaat om wat je hebt of weggeeft, maar om *wat je bereid bent te delen*.

Ik besepte langzamerhand wat me werkelijk te doen stond. Ik had het met mijn psychiater niet over de zin

van het leven, maar wel over de kern van geluk.
‘Uiteindelijk is het dus zó simpel dat we het niet willen geloven. Als een auto die op water rijdt. Kan nooit! Moet een addertje onder het gras zitten. Moet ingewikkelder zijn dan dat.’

‘Wat bedoel je precies?’, vraagt de psychiater.
‘Gelukkig zijn vloeit dus voort uit contact met mensen waar je van houdt’, zeg ik. ‘Uit *je even niet meer helemaal alleen voelen*. Jezelf als losstaande entiteit verliezen in een ander. Het oranje-gevoel: een kleur die je zelf nooit zou dragen, maar samen met anderen mag je ineens in vol oranje opgaan in de menigte. Samen kan er meer, mag er meer. Ik krijg er een ontzettend jeukend Tros-gevoel van, maar ik kan niet anders dan concluderen dat dat dus geluk is. Wat een truttige constatering!’

Ze grinnikt en kijkt me ontroerd aan, alsof ze een kleuter ziet worstelen tijdens zijn eerste zwemles. ‘We zijn door de tijd heen’, zegt ze vervolgens rustig. Dat is een kunst op zich, dat afkappen van een gesprek. Gedecideerd, duidelijk en vriendelijk, zonder dat het

overkomt alsof je iemand gewoon keihard en bot onderbreekt.

‘Achja sorry, ik loop weer te bazelen’, zeg ik. Ze lacht en vraagt me wat ik nu ga doen. ‘Wellicht iets verstandigs’, zeg ik, ‘maar pin me er niet op vast.’

Het was de week voor kerst. De donkerste dag kon mij niet vroeg genoeg passeren. De gedachte dat het elke dag iets minder lang licht is verduistert mijn gemoed. Zoals ieder jaar sluiten drie dj’s zichzelf op in het zogenoemde Glazen Huis. Dan eten ze zes dagen lang alleen bananenprut en halen ze zoveel mogelijk geld binnen voor een goed doel. Je kan bieden als je een nummer wilt horen, of als je iets aparts wilt doen. Ik bel de redactie met de vraag of ik een paar minuten zendtijd mag hebben, het liefst *prime time*. Ik word uitgelachen. ‘Denkt u dat dat zomaar kan’, vraagt de redactietuttelebol. ‘Zoiets kan alleen als een bedrijf een enorm bedrag bereid is neer te leggen’. Als ik vraag wat dat bedrag dan dient te wezen, geeft ze me nieteens een inhoudelijk antwoord. ‘Meer dan u zich voor kunt stellen’, zegt het kalf.

‘Klink ik echt als de eerste de beste werkloze uit zijn bek stinkende eenzame oude alcoholist?’ Ik ben werkelijk oprecht geïnteresseerd in het antwoord. Natuurlijk zegt ze netjes ‘nee’, maar je hoort een ‘ja écht wel’ in haar stem nagalmen. Ik heb nu al geen zin meer in al dit gedoe, maar omdat het doel heiliger is dan de middelen, ben ik bereid te bemiddelen. Aangezien het Rode Kruis nog op mijn *to do donatielijstje* stond van goede doelen, bedenk ik een lekker rond bedrag waarmee ik alle beren op deze weg in één klap zonder verdoving kan castreren, waarna ze als gillende keukenmeiden het bos in zullen rennen, terug naar moeder de vrouw.

‘Wat dacht je ervan als ik een miljoen euro doneer?’

Ja en toen was het dus ineens stil aan de overkant. Eerst geloofde ze me niet, zoals ik Lisa van de Lotto niet vertrouwde, maar na een *background check* veranderde alles: haar toon, haar vragen en haar antwoorden. ‘Krijg je vaker mensen aan de lijn die doen alsof?’, vraag ik haar als verzoeningsoffer. Blijkt het mens nog eens gevoelens te hebben ook.

De stomme mensen in de wereld vallen dusdanig op dat ze altijd een blijvende indruk achterlaten. De normale mensen moeten vervolgens eerst de zoi die de stomme mensen hebben achtergelaten opruimen. Je start een actie voor een goed doel en zelfs dan weten de stomme mensen je nog te vinden. Vervolgens moet je eerst helemaal opnieuw wennen aan iemand die wél oprecht is en normaal doet. Ik had direct spijt van wat ik over haar had gedacht. We spraken ruim een uur aan de telefoon en zouden elkaar buiten bij het glazen huis ontmoeten. Ik zou worden opgehaald met een taxi en in het huis zelf mijn tijd mogen invullen. Ik boekte het geld alvast over zodat alles in kannen en kruiken was.

Het werd op de dag zelf al meerdere malen aangekondigd door de dj's. Die avond zou een volslagen onbekende een absurd bedrag komen brengen. Verschillende concurrerende media probeerden mijn identiteit te achterhalen, en wilden een exclusief interview nog voordat ik het huis zou betreden. Via allerlei achteringen leverde de taxi mij uiteindelijk op enkele meters van de redactie af.

Debbie (van het telefoongesprek) geeft me een kop koffie en vraagt me wat ik van plan ben te gaan doen. Ik twijfel inmiddels uit alle gaten of ik de daad wel bij mijn woorden moet gaan voegen. De woorden waren dat ik en publiek het boetekleed zou aantrekken, en Chris en Linda in een ultieme poging om vergiffenis zou vragen. Ik vertel haar in het superkort wat er was gebeurd. Debbie is lief en knuffelt me nadat ik mijn hart in samenvatting bij haar heb uitgestort. Kennelijk is mijn aaibaarheidsgehalte sinds het ongeluk sterk toegenomen. Niet verkeerd in dit geval, want het is een verdomd lekker wijf.

Ik word omgeven door drie cameraploegen en een dozijn fotografen terwijl ik de luttele meters van de redactiekamer naar het Glazen Huis trotseer. Op dat moment voel ik diep medelijden met iedereen die ooit in zijn leven echt beroemd is geweest. Grootse aandacht laat je heel klein voelen, alsof je je het liefste zou willen verstoppen voor de wereld.

‘Dus jij bent onze onbekende held!’, zegt Giel Beelen, terwijl ik met toeters, bellen en luid applaus word

onthaald. Gerard Ekdom slaat me broederlijk op mijn schouder, en Coen Swijnenberg zegt dat ik ook mag blijven slapen als ik dat wil, al is het in de slaapkamer wel een enorme Swijnenstal. Ik ga zitten en zeg: ‘Ja ik dacht ehh, ik kom maar eens even langs!’

Gerard heeft dienst en doet het interview, terwijl Giel mij probeert te droogneuken van achteren en Coen mijn haar doet. Ze zijn blij, ze hebben dagen niets zinnigs gegeten en nog steeds is hun energie besmettelijk als een keihard giechelende baby. Ik laat me onzedelijk betasten en zeg dat de schadeclaim nog wel zal volgen. Ik mag proeven van het gezondheidsdrankje waar Gerard steeds over mekkert, en ga inderdaad op een millimeter na over m’n nek. ‘Godverdomme, het lijkt wel versgeperst stierensperma’, zeg ik tussen het kokhalzen door. Er wordt hard gelachen en Gerard zegt dat er *eindelijk* iemand is die *precies* begrijpt wat hij bedoelt. ‘Maar je bent hier niet alleen om je homoseksuele kant te ontdekken mag ik hopen?’, zegt Gerard, terwijl Giel en ik dat laatste inderdaad lijken te doen. Ik zeg vervolgens dat ik mannen juist heel smerig vind, maar

dat ik alles over heb voor het goede doel. Dat Debbie daarin bovendien een hoop goed maakt, wat brullend wordt beaamd door de drie apen. ‘Debbie is een prachtige vrouw’, zegt Coen diplomatiek. ‘Ah, meneer heeft een vriendin’, zeg ik, wat blijkt te kloppen. In een relatie moet je als man altijd iets voorzichtiger zijn in de manier waarop je je allesomvattende verlangen naar seks uit. Eigenlijk heeft het iets enorm zieligs als ik Debbie nu op de radio een lekker wijf noem, alsof ik zo gefrustreerd ben dat ik alleen nog maar terug kan vallen op mijn eigen testosteronproductie. Ik blijf netjes en geef mezelf ondertussen een schouderklopje. ‘Zie, je kan het wel!’

‘Ja ik ben hier omdat ik jullie een klein zakcentje wil geven, en omdat ik iets tegen iemand wil zeggen.’ Alledrie zijn ze na een zacht ‘Ok’ stil en geven ze me direct de ruimte waar ik om vroeg. Ik begin te praten en besef dat ik dit totaal niet voorbereid heb, terwijl er meer dan een miljoen mensen zitten te kijken en te luisteren. Ik sla dat enorme angsthoofdstuk in mijn hoofd zo snel mogelijk over. Gijs Jansen op de radio.

‘Zo’n anderhalf jaar geleden heb ik heel veel geld gewonnen, waarna ik mezelf en de mensen waar ik van hou één voor één ben verloren. Mijn moeder is overleden, en mijn beste vrienden willen mij niet meer spreken omdat ik alleen maar bezig was met mijn eigen belang. Ik heb ze stuk voor stuk weggejaagd en ben een ontzettende egoïstische, oppervlakkige klootzak geweest. De afgelopen weken heb ik veel na kunnen denken. Ik besef dat ik niets ben zonder mijn vrienden, zonder Chris en Linda.’

Ik heb nu zichtbaar tranen op mijn wangen en zie dat de jongens mij met verwonderde hondenoogjes aan zitten te kijken.

‘Ik barst van het geld, maar ben de armste persoon die ik ken. Ik ben niet zielig en dat ik hier zit te huilen is ook gewoon m’n eigen stomme kutschuld. Ik wil gewoon eerlijk zijn, misschien wel naar de hele wereld toe. Linda, Chris, als jullie me horen: het spijt me. Hier jongens, een cheque van 1 miljoen euro. Jullie zijn fantastisch.’

Gerard voelt het moment perfect aan en start zonder iets te zeggen het nummer 'Lena' van Acda en de Munnik in, waar ik van tevoren om gevraagd had. Ik praat nog even met ze na. Ze vinden me dapper. Ik merk dat ik niet meer stoer kan doen, alsof je je sociale masker ten overstaan van iedereen hebt afgeschminkt. Buiten staat een menigte te applaudisseren. Ik draai me om, zie dat, en val Giel in de armen. De catharsis van de arme rijke is een feit.

Debbie vangt me op, 'alleen al om je weer een beetje hetero te maken', grijnst ze. Ik krijg een biertje, wat ik trillend verwelkom als een glas water in de woestijn. 'Kut, wat heb ik gedaan?', zeg ik, terwijl ik Debbie vragend aankijk. 'Volgens mij heb je je hart laten spreken', zegt ze. 'Ik ken niemand die dit zo zou durven. Besef je wel wat je hebt losgemaakt?!'

Ze laat me de online nieuwspagina's zien, waar nu al met grote koppen wordt geschreven over 'De multimiljonair die openlijk tot inkeer komt'. Er zijn ook gelijk honderd meningen over wat ik gedaan heb. Men schrijft dat mijn actie dapper was, overdreven,

theatraal, hartverscheurend, ontroerend, onnodig, decadent, schitterend en uniek. Ik zit in het kleine redactiehok en durf niet meer naar buiten. Ik vraag wat het hok moet kosten, en Debbie slaat lachend een arm om me heen. ‘Je hebt niemand pijn gedaan of beledigd’, zegt ze. ‘Je hoeft je niet te schamen voor je gevoelens. Sterker nog, dat maakt een man juist hartstikke sexy!’

Ho, wacht even. Door alle commotie had ik niet door dat Debbie gewoon keihard met me zat te flirten. Ik sluit aan en maak evenredige wederopmerkingen. Het mens blijkt dus inderdaad een ontzettend gevoelsmens. Ik merk dat ik wil blijven, en niet alleen omdat ik niet naar buiten wil. Debbie gaat weer aan het werk, en ik mag blijven zo lang als ik dat wil. Zo eens in de 15 seconden kijkt ze mijn kant uit. Een cameraman fluistert zachtjes tegen me dat Debbie zich normaal gesproken nooit bekommert om de gasten. ‘Ik zou er werk van maken’, zegt hij met een knipoog.

Aan het werk dus, omdat nu eenmaal niet alles kan eindigen bij wat het ooit was. Ik zal er potverdomme

wat van proberen te maken. Weg met dat zwakzinnige gemijmer nu; leven zul je!

Het duurt ongeveer anderhalf uur voordat ik moed heb verzameld. Ondertussen krijg ik schouderklopjes van Guus Meeuwis, die op zijn OpperBrabants zegt dat hij het een ‘super stoere, gave actie’ van me vond. Ik vraag of hij een handtekening wil en hoor Debbie grinniken. Doelpunt.

Op het moment dat ik Debbie wil vragen om samen een keer een voorspel van eten, drinken, film en kroeg te organiseren, krijgt de redactie een belangrijk telefoontje. Of ik naar buiten wil komen, naar de beveiligde parkeerplaats. Omdat alle media dachten dat ik inmiddels wel vertrokken zou zijn, lukt dit probleemloos.

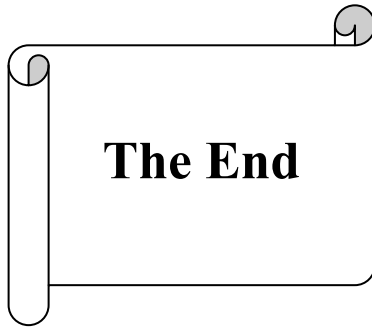
Als ik aankom zie ik een donkerblauwe Audi A3 staan en slaat mijn hart een paar slagen over. Linda stapt uit, loopt op me af en pakt me vast. Ik voel me zo stoned als een kanarie en weet even niet waar ik het zoeken

moet. ‘Kom’, zegt Linda, en samen stappen we in en rijden we weg van de menigte.

We rijden richting mijn huis en hebben een half uur lang nog niets gezegd. Ik ben echt heel erg bang om nu een domme opmerking te maken.

‘Ik weet niet wat ik...’ Ik maak mijn zin niet af omdat ik bij God niet weet hoe deze zou moeten eindigen.

Linda pakt mijn hand vast, kijkt me aan, glimlacht en zegt: ‘Over een kwartier zijn we thuis en is alles weer goed.’

Verantwoording

“If you want to feel rich, just count the things you have that money can't buy.”

Dit verhaal is een aaneenschakeling van realiteit en fictie. Ik ben (helaas) niet in het Glazen Huis geweest om een miljoen euro te doneren aan het Rode Kruis. Ik heb (helaas) geen trio gehad met twee peperdure callgirls, maar ik heb helaas wel echt voor een volle klas studenten twintig minuten lang mijn knieschijf uit de kom gehad. Ik heb tijdens mijn studententijd echt een keer ‘Het grote boutje moertje-feest’ georganiseerd en ik ken iemand die echt een keer een compleet Thais bordeel heeft opgekocht om de meisjes een avond vrij te kunnen geven.

Ik heb (gelukkig) geen 35 miljoen euro gewonnen met de Lotto. Mijn lieve moeder leeft gelukkig nog en ik heb schatten van ooms en tantes. Mijn vriendschappen met Chris en Linda zijn gebaseerd op echte mensen en

verhalen, maar niet te vergelijken met de mate waarin ik in het echt op ze gesteld ben.

Daar waar de dood ons wijst op de zin van het leven, daar wijst het verlangen naar meer geld en macht ons op de zinloosheid van de dingen die we doen. In dit boek heb ik geprobeerd te ontdekken wat de essentie is van geluk. Door alle commerciële dwaalsporen die voor ons worden uitgezet door bedrijven en de media, vergeten we vaak waar het uiteindelijk echt om draait in het leven.

Ik heb me tijdens mijn research verbaasd over de eenzaamheid waarin veel rijke mensen leven. Teveel geld geeft teveel macht en dat zorgt meestal voor meer afstand tussen jou en de mensen waar je echt van houdt.

Daarnaast ben je meer en meer geneigd om naar buiten toe de schone schijn op te houden. Rijk zijn impliceert dat je gelukkig moet zijn en dat je aan iedereen moet laten zien hoe goed je het hebt. We richten ons op het 'heilige hebben', en vergeten daarmee het 'simpel gelukkig zijn'.

Echt rijk zijn vormt dus vooral een belemmering voor echt geluk.

Teveel geld zorgt voor teveel potentiële dwaalsporen. Geluk is zó simpel en speels dat we denken dat we het alsnog heel ingewikkeld moeten maken.

Het was een waar genoegen om dit boek te mogen schrijven. Voor mij persoonlijk was het heerlijk om, na een lange periode van persoonlijke drama's en tegenslagen, eindelijk weer eens hardop te mogen dromen. Dat ik dit stokje bij deze mag doorgeven, en dat je mag dromen tot je kont eraf valt. Ga! En bedankt voor het lezen van mijn boek!

Van dezelfde auteur

**Denk wat je wilt,
doe wat je droomt**

**OP WEG NAAR EEN
WAARDEVOL LEVEN**

Gijs Jansen

"Psycholoog Gijs Jansen biedt een handleiding om weer met beide benen op de grond te komen. ... Door de vele oefeningen is Denk wat je wilt, doe wat je droomt meer een werkboek dan een leesboek. Een groot deel van de oefeningen is gebaseerd op de Acceptance and Commitment Therapy (ACT), onderdeel van een nieuwe wind in therapieland. ... Iedereen die het gevoel heeft dat zijn ratio hem tegenwerkt, kan baat hebben bij deze aanpak." - *Psychologie Magazine*

Elke dag gaan er gemiddeld zo'n 40.000 gedachten door ons hoofd. Minimaal 70% daarvan is negatief en kan psychische klachten veroorzaken, zoals depressie, angst, paniekaanvallen en burn-out. We zijn overgeleverd aan de heerschappij van ons verstand en proberen door veel na te denken de juiste keuzes te maken, zodat we tegenslagen en teleurstellingen kunnen vermijden. Meestal lukt dit echter niet, waardoor we niet meer de dingen doen die ons het gevoel geven dat het leven de moeite waard is.

Gijs Jansen leidt je door de doolhof van je verstand. Hij geeft tips en oefeningen om boven je verstand uit te stijgen en verlost te worden van negatieve gedachten en gevoelens. Kort, beknopt en niet zweverig. *Denk wat je wilt, doe wat je droomt* is een praktisch boek voor wie af wil van negatieve denkpatronen en meer persoonlijke voldoening uit zijn leven wil halen, en voor mensen die door depressieve gevoelens, paniekaanvallen of sociale fobie worden beperkt in hun functioneren.

Uitgeverij Thema

135 pag.

€ 14,95

ISBN 978 90 5871 178 6

LEEF !

...zoals je eigenlijk zou
willen

Gijs Jansen

Voor wie geen zin heeft in en peptalk van een positivo maar wel op zoek is naar meer balans is Leef! een aanrader –
Mind Magazine

Gijs Jansen biedt een verfrissende methode om af te komen van een minderwaardigheidscomplex. Alleen al door het lezen ervan neem je een grote stap in het accepteren van jezelf. Kortom, een heerlijk boek – *Pieterneel Dijkstra*

Je vind jezelf je te dik. Of je denkt dat je veel te veel om aandacht zeurt. Of je had eigenlijk liever een kleinere neus gehad. En zo kunnen we nog wel even doorgaan met het

verzinnen van allerlei grotere en kleinere tekortkomingen die we denken te hebben. Omgaan met die stoorzenders in je leven is vaak zoveel gemakkelijker gezegd dan gedaan. En het kost onnodig veel energie en tijd.

In *Leef! ... zoals je eigenlijk zou willen* gebruikt auteur en psycholoog Gijs Jansen de ACT-methode. Deze nieuwste vorm van gedragstherapie helpt je de wereld en jezelf te accepteren zoals ze zijn, met alle positieve en negatieve kanten dus. In dit boek geen lange wetenschappelijke uitleg, maar denk- en doe-oefeningen, onder andere uit het mindfulness gedachtegoed. *Leef!* leert je jezelf te accepteren zoals je bent. Dat geeft je de tijd en de ruimte om te leven.

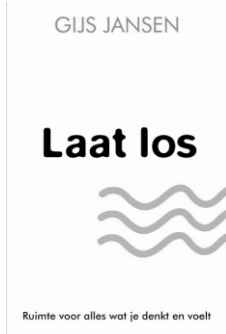
Uitgeverij Thema

120 pag.

€ 17,95

ISBN 978 90 5871 068 0

2007

Laat Los

Ruimte voor alles wat je
denkt en voelt

Gijs Jansen

Is het jou ook opgevallen? De laatste tijd struikel je over populaire ideeën over de kracht van positief denken, de een nog miraculeuzer dan de andere. Al deze theorieën zijn het stellig eens over één ding: met je gedachten kun je je realiteit scheppen, hoe fantastisch je die ook verzonnen hebt. De meest bekende is natuurlijk *The Secret*.

Mag je dan niet positief denken? Tuurlijk wel! Zolang je maar bij jezelf blijft en niet probeert iemand te zijn die je helemaal niet bent. Je hoeft jezelf niet op te leuken, je bent al leuk genoeg zonder al dat geforceerde gedoe.

Dat is de duidelijke stellingname van auteur Gijs Jansen in *Laat los*. Dit boek blijft in tegenstelling tot *The Secret*, wél dicht bij de wetenschap. Tot op de dag van

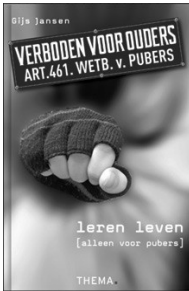
vandaag is er namelijk geen enkel bewijs dat je de werkelijkheid kunt manipuleren alleen door positief te denken. Negatieve gedachten, angsten, onzekerheden en twijfels horen gewoon bij het leven, niet alles is rozengeur en maneschijn. Dit boek leert je de tegenpolen in jezelf en je leven, een plek te geven.

Gijs Jansen

172 blz.

18,95

isbn 978 90 5871 390 2

**Verboden
voor
Ouders**

Gijs Jansen

Waarom is er op school geen vak dat ‘leren leven’ heet? Waarom leren jongeren allerlei ingewikkelde vaardigheden, maar wordt hun niet verteld hoe ze met gedachten, gevoelens en de complexe alledaagse realiteit om moeten gaan? Waarom bestaan er zoveel boeken *over* pubers, maar niet *voor* pubers?

Verboden voor ouders is het eerste boek in Nederland dat hier verandering in brengt. Op een zeer persoonlijke manier neemt succesauteur Gijs Jansen je mee in de puberwereld van tegenstrijdige gedachten, heftige gevoelens en verwarrende beelden uit de media.

Pagina's: 100

ISBN: 9789058716927

€17,95

Mindfulness for the road
(waaier)

Type: Waaier

Pagina's: 26

ISBN: 9789058713919

Auteur: Gijs Jansen

€14,95

Handig overzicht van de belangrijkste mindfulness-oefeningen. Mindfulness is razend populair: geen wonder want het leert je genieten van alle momenten en elke dag. En vergroot zo enorm de kwaliteit van je leven.

Om alle mindfulnessfans van dienst te zijn, hebben we de essentie van mindfulness in deze superhandige waaier gezet. Hij staat vol met eenvoudige en praktische oefeningen die je overal kunt doen: achter de computer, op reis, tijdens het eten, sporten of vergaderen, noem maar op. Met deze waaier, die in iedere tas of jaszak past, is mindfulness voortaan en overal voor iedereen weggelegd.

Over de auteur

Gijs Jansen (1978) is psycholoog en gespecialiseerd in Acceptance and Commitment Therapy (ACT). Hij heeft een eigen praktijk, is als docent verbonden aan de Radboud Universiteit Nijmegen en is opleider bij Seetrue Mindfulness trainingen. Daarnaast is Gijs actief als e-coach voor Psychologie Magazine. Meer informatie over de trainingen en de andere boeken van Gijs is te vinden via www.denkwatjewilt.nl en www.act-opleiding.nl

